

RØDE GARDE
HAR PRØVD

KOBLING GJENNOM DAGBLADET

Baksida

**RØDE
GARDE**

AVISA TIL
RØD UNGDOM

2

Artiumsekstra
F.N.'s

NEDRUSTNINGSTIAR

Hva har hendt i nedrustnings-
tiåret? Røde garde legger fram
fakta!

side 7 Mitdsidene

**Hatet
og
elsket**

HVA ER GALT MED GYMTIMENE?

Røde Garde har intervjuet elever
ved Oslo Katedralskole

side 4

sjømannslivet —

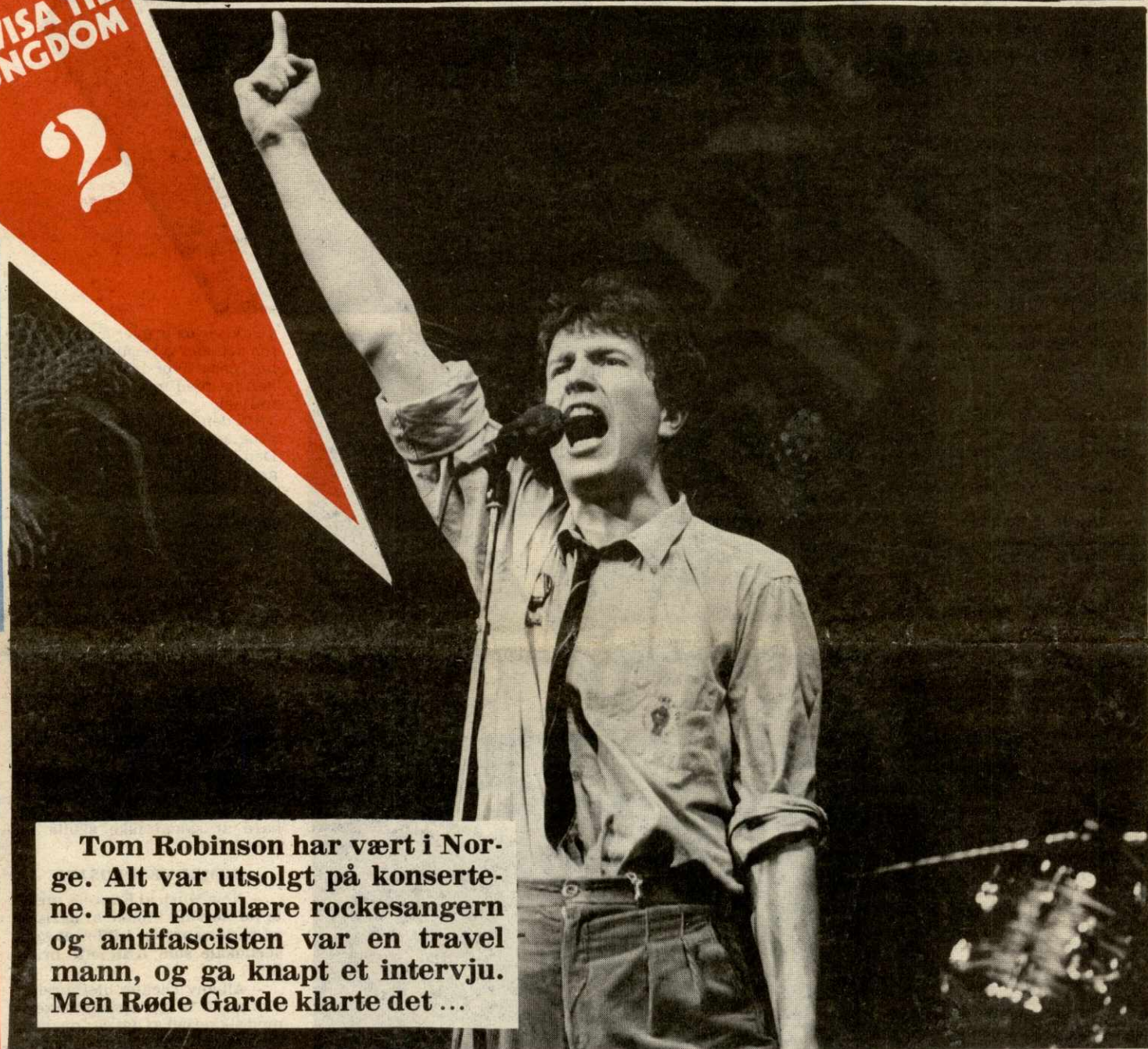

MYE HAV — LITE GRYN

Ingen yrker fins det så mange
myter om som sjømannsyirket. Vi
avliver noen av dem på

side 12

Røde Garde møter Tom Robinson:

Tom Robinson har vært i Nor-
ge. Alt var utsolgt på konserte-
ne. Den populære rockesangern
og antifascisten var en travel
mann, og ga knapt et intervju.
Men Røde Garde klarte det ...

Sikkerhetsnåler og orange hår — ikke arbeiderkultur!

Side 2

**Operasjon
Dagsverk**

side 5

SKOLE OG SYKEHUS TIL ERITREA

MARGARET THATCHER ER FARLIGST, SIER TOM ROBINS

Tom Robinson Band har nettopp besøkt Norge. Overalt har bandet fått en overveldende mottagelse av publikum og presse. Til tross for godt arrangement var pressekonferansen i Oslo så overfylt at det var umulig å gjøre et skikkelig intervju med Tom Robinson der. Røde Garde var så heldig å få et eget intervju neste

formiddag. Tom Robinson er en av de siste åras mest omtalte og betydningsfulle rockeartister — og det er slett ikke ufortjent. Her presenterer vi ham og du får dømme sjøl. Vi vil ihvertfall si: Vi trenger flere rockere av samme kaliber!

Popmusikken er arbeiderklassens musikk

— Hvem representerer den farligste fascistiske truselen i England i dag, Tom Robinson?

— Margaret Thatcher og det konservative partiet. — Ja, du kan smile, men med sin store innflytelse i det engelske folket er disse folka langt farligere enn klikken rundt National Front.

— Hvordan arbeider National Front?

— De har to ansikter. For å trekke til seg patrioter omgir de seg med det engelske flagget på alle kanter. Men dette er bare fasaden. Går vi litt inn i organisasjonen finner vi den harde nazistiske kjernen som står for fremmedhat og Hitler-dyrking. På den måten fører de folk bak lyset, og mange som stemmer på dem er velmenende, men villeda folk.

«IN» Å STØTTE RAR

— Hvor stor innflytelse har Rock Against Racism blant ungdommen?

— Oppslutninga kan synes enorm etter at det ifjor blei «in» å støtte RAR. Ingenting er bedre enn det, men det kan også gi et falskt bilde av hvor stor den aktive anti-fascistiske bevegelsen er. En slik eksplosjonsarta utvikling som RAR har hatt må nødvendigvis føre til et tilbakeslag. En snømann kan synes stor og kraftig, men bukker raskt under for noen solstråler. Er du med? Poenget er at det plutselig kan bli «out» igjen å støtte RAR.

Men — hvis bare 5 prosent av dem som i dag er tilknyttet RAR forblir aktive anti-fascister så har vi jo oppnådd en hel del!

POLITIKK OG ROCK

— Er det lett å spre politikk gjennom rockemusikken?

— Nei, egentlig er ikke rock'n roll musikken spesielt godt egna for politisk propaganda. Men så starta jeg heller ikke TRB for å drive politikk. Hvis det var meninga kunne jeg heller blitt politiker. Jeg er musiker og starta bandet for å spille rock'n roll og er glad for at jeg i tillegg klarer å skrive tekster om viktige saker. Jeg har et ansvar overfor det unge publikumet mitt. Jeg syns det er galt av meg å si: «Dette må dere tro på, for det er sånn og sånn.» Min måte er mer å si: «Herfra ser tingene sånn ut. Her har dere mitt standpunkt.» Min oppgave er ikke å være skolelærer — jeg prøver å gi publikum ideer.

— Vi var tilstede på anti-nazikarnevalet i London i fjor vår — som en av 80 000 ungdommer! Hvordan føltes det å spille foran 80 000 knyttne never?

— Det var fenomenalt! Det spesielle med denne konserten var at publikum blei seg bevisst sin egen styrke. Vanligvis står artistene suverent i sentrum for oppmerksomheten og publikum sier: «Se på dem — er de ikke fantastiske!» På denne konser-

ten var det som publikum tenkte: «Er ikke vi fantastiske! Tenk hvilken styrke vi har når vi står sammen!»

— Hvordan arbeider dere med tekstene

— Dette er et viktig spørsmål. Jeg skriver om ting som engasjerer meg. Hvis jeg skal lete etter saker å skrive om, blir det falskt. Jeg går i demonstrasjoner, leser forskjellige progressi-

ve aviser og prøver å være åpen for det som foregår. Men det er begrensa hvor mye kontakt en kan ha med forskjellige folk og miljøer.

På den nye plata mi er det en sang som heter «Blue Murder». Den handler om en gutt som ble arrestert fordi han var full. Han ble slått til døde av politiet. Det var ingen skikkelig rettssak og politiet ble renvasket. Visa er bygd opp på en spesiell måte. Første del av refrenget kan høres ut som bare tull og så kommer kraftsalvene i siste linje. Mitt håp er at den blir sunget av et helt fotballpublikum! Skulle vært interessant å ha sett reaksjonen til politiet. Før jeg skrev denne sangen var jeg i distriktet der det foregikk, og snakket med folk som kjente til tilfellet personlig. Etter disse samtalene kom teksten av seg sjøl. Sangen har vi tilegna guttens mor. Vi ønsket ikke å utnytte hennes sorg for å tjene penger. Vi ville bare at saken ikke skulle bli glemt.

BOMBEEKSPLOSION

— New Musical Express meldte for kort tid tilbake at nazistene hadde sprengt i filler et konsertlokale som RAR ofte brukte?

— Albany Theater blei sprengt i lufta, ja. Vi kan sjølsagt ikke si med sikkerhet at det var nazistene som sto bak, men vi bruker metoden med å legge sammen to og to, da vet du. For alt vi veit kan det godt ha vært noen medlemmer av Labour Party som står bak...

Vi klarte tydeligvis ikke å skjule vår forbauselse over denne siste replikken, for Robinson forta seg å legge til: — Ja, jeg mener det, så bare skriv det!

ARBEIDERUNGDOMMENS MUSIKK?

— Er «New Wave» og punk-rock arbeiderungdommens musikk?

— Mange fikk et helt feilaktig inntrykk av den nye musikken da den blei populær og mange av tilhengerne bar hakekors. Dette betydde ikke at de digga Hitler. Men de hata foreldra, samfunnet og autoritetene. Hakekorset var derfor for disse ungdommene symbol på det stikk motsatte av fascisme — det betydde opprør og anarki. De ville provosere og klarte det med glans. Punk-rock og new wave har aldri vært å ta imot ordre om å klippe håret og marsjere i takt!

— Om det er arbeiderungdommens musikk? Til en viss grad, men langt fra hele bevegelsen består av arbeiderungdom. Det sier seg sjøl at ungdom som kjemper en kamp for å overleve mot arbeidsløshet og utsugning ikke har verken tid eller krefter til å farge håret sitt grønt eller orange og feste sikkerhetsnåler på de mest umulige stedene.

Disse utslagene av punk'en har ingen ting med arbeiderkultur å gjøre — det er *mote* som de som virkelig står på bønn ikke har anledning til å følge opp.

ARBEIDERKLASSENS MUSIKK

— Etter min mening er det popmusikken som er den virkelige arbeidermusikken i England. POP står for populær og det igjen betyr to ting: 1) at mange folk liker den og 2) at denne musikken kommer fra folket og tilhører folket. At musikken når ut til de breie masser er det beste kjennetegnet på at det er arbeiderklassens musikk. Jeg skal ikke si at ABBA representerer arbeiderkulturen, men de har så utvilsomt funnet arbeiderklassen hjemme.

Det er ikke vanskelig å forstå på Tom Robinson at han er engasjert i disse tingene — det blir vanskeligere og vanskeligere etter hvert å få dytta inn et spørsmål. Mr. Robinson er en type intervjuobjekt du sjelden finner borti. Så naturlig, så fri for primadonnanykker, så oppriktig — en artist som tar journalisten og publikum på alvor.

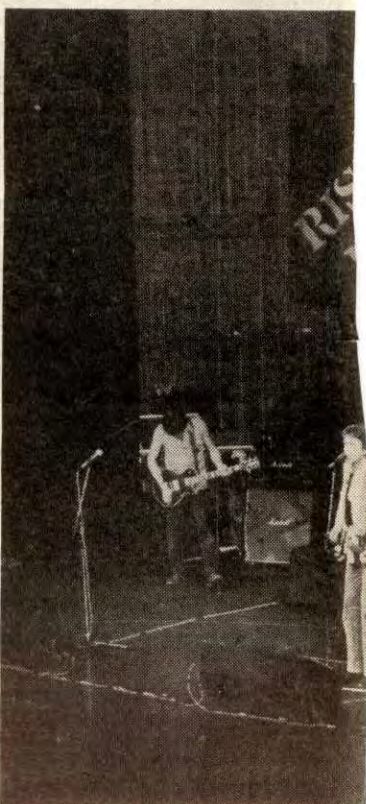
SHAM 69 OG CLASH

— Sham 69 er utvilsomt det bandet som snakker for arbeiderklassen i England. Publikum skjønner at det er gutter som virkelig mener det de synger om og de appellerer nesten utelukkende til arbeiderungdommen. Clash trekker også en del arbeiderungdom, men har samtidig sterke røtter i det intellektuelle miljøet.

— Hva med Tom Robinson Band?

Tom Robinson legger hodet på skakke og smiler lurt.

— Jeg kunne selvfølgelig si at vi spiller hovedsaklig for arbeiderungdom, men da ville jeg sitte her og jule for deg. Jeg er sjøl «a middle-class kid» og det er borparten av publikumet mitt også — desillusjonert middelklasse-ungdom. De føler seg ikke hjemme verken hos Yes/Genesis eller hos Sham 69, og her detter jeg naturlig inn i bildet. Jeg håper jeg kan være

V, SOM MENER AT

med og lede publikumet mitt den riktige veien.

— Har Eric Claptons og David Bowies rasistiske uttalelser hatt noe å si for utviklinga av RAR?

— Det var dumme uttalelser fra disse to som gav oss ideen til RAR, men deres uttalelser er betydningsløse når vi skal vurdere RAR's voldsomme suksess. Jeg tror årsaken er at den engelske ungdommen har behov for samhold på tvers av rasegrense-

ne fordi de vokser opp i ei beinhard tid. Det er vanskelig å gå bort til en ukjent gutt på gata og si: «Hei, jeg liker deg sjøl om du er neger», og det er her RAR kom som en befrielse. Alt blei så mye lettere når vi kunne samle svarte og hvite ungdommer på konsert med svarte og hvite musikere.

— Eric Clapton sier at Enoch Powell (han vil ha ut alle innvandrerne) ikke er rasist, men i virkeligheten humanist. Dessuten mener han at Powell er kristen og at han derfor ikke kan være for rasediskriminering...

Tom Robinson rister oppgitt på hodet og begynner å le. — Prøv å fortell det der til sørafrikanerne, er hans kommentar.

KAMP FOR HOMOFILE

— På konserten spilte du ei ny vise som Peter Gabriel hadde skrevet musikken til — har du samarbeida mere med ham?

— Jeg gjorde en konsert med ham rett før jul i Hammersmith Odeon — den engelske rockemusikkens hjerte. Phil Collins (fra Genesis) og Elton John var også med, og inntektene fra konserten gikk til to organisasjoner som kjemper for de homofiles rettigheter i Nord-Irland og England. I Nord-Irland blir mannlige homofile fortsatt putta inn! Organisasjonene fikk 1500 pund hver. Billettene kosta 20 kroner. Arbeidsløse slapp med halvparten.

— Har noen av disse «gamle» stjernene kontakt med RAR?

— Jeg gjør ihvertfall mitt for å dra dem med også i dette arbeidet — så vi får se hvordan det går!

Alice sin restaurant

AV ARLO GUTHRIE

• «Det hele starta for to Kristihimmelfartsdager sida, det vil si for to år sida på Kristihimmelfartsdag, da kameraten min og jeg dro for å besøke Alice på restauranten. Men Alice bor ikke i restauranten, hun bor i ei kjerke like ved — i klokketårnet sammen med mannen sin, Ray, og bikkja Parcher. Når de bor sånn i klokketårnet, har de god plass nede der gudstjenesten pleide være. Og siden de har all den plassen fordi de hadde kasta ut religionen, bestemte de at de ikke trengte gå ut med søpla på lang tid.

• Vi kom dit og fant all søpla, og da tenkte vi at det ville være en vennetjeneste å dra med søpla til den lokale søpleplassen for dem. Så vi tok et halvt tonn søppel, putta det bak i en rød folkevognbuss, tok spader og filler og ødeleggesredskap og satte kursen mot den lokale søpleplassen. Vel, vi kom dit og fant et svært skilt i ei lenke tvers over plassen, der det sto: Stengt på Kristihimmelfartsdag. Vi hadde aldri hørt om en søpleplass som var stengt på Kristihimmelfartsdag før, så vi dro avsted inn i solnedgangen med tårer i øynene for å leite etter et annet sted å bli kvitt søpla.

• Vi fant ikke noe. Ikke for vi kom til en sidevei — og ved siden av sideveien var det et stup og på bunnen av det var det en annen haug med søppel. Vi blei enige om at en stor haug er bedre enn to små, så heller enn å ta opp den andre, bestemte vi oss for å kaste vår ned. Og det var det vi gjorde.

• Og så dro vi tilbake til kjerka og spiste en bedre middag, la oss til å sove og sto ikke opp før neste morra, da vi fikk en telefon fra politikonstabel Oby. Han sa: Vi har funnet ditt navn på en konvolutt på bunnen av et halvt tonn søppel, og vil vite om du har noen opplysninger å komme med. Og jeg sa: Ja, herr politikonstabel Oby, jeg vil ikke jule — jeg putta den konvolutt under den søpla.

• Etter å ha snakka med Oby i telefonen i omtrent tre kvarter, kom vi endelig fram til sakens realiteter. Og han sa at vi måtte dra ned dit og plukka opp søpla igjen, og vi måtte dra ned på politistasjonen og snakke med ham. Så vi kom oss inn i den røde folkevognbussen med spader og filler og ødeleggesredskap og dro avsted til politistasjonen. Venner, det var bare ett av to Oby kunne ha gjort med oss på politistasjonen. Det ene var at han kunne gitt oss en medalje for å ha vært så modige og ærlige i telefonen — noe som var lite sansynlig, og som vi ikke venta oss. Og det andre var at han kunne kasta oss ut med streng beskjed om aldri å bli sett med søppel i bilen i ahns distrikt igjen — og det var det vi venta oss.

• Men da vi kom til politistasjonen viste det seg at det var en tredje mulighet som vi ikke engang hadde tenkt på. Vi blei øyeblikkelig arrestert og satt i håndjern, og jeg sa: Oby, jeg trur ikke jeg kan plukke opp søpla med disse håndjernene på meg. Han sa: Hold kjest, gutt! og kommanderte oss inn i baksetet på politibilen. Og det var det vi gjorde — vi satt bak i politibilen og blei kjørt til sitat «stedet for forbrytelsen» sitat slutt.

• Da vi kom til stedet, var det fem politimenn og tre politibiler der — som om dette var den største forbrytelsen på de siste 50 år, og alle hungra etter en avisartikkel om det. De brukte all slags utstyr som de elers hadde slengende rundt på politistasjonen. De tok bildekk-avtrykk, fotavtrykk, prøver som bikkjene kunne lukte på og de tok 27 8 ganger 10 cm blanke fotografier med sirkler og piler og en setning på baksida av hvert som sa hva hvert bilde var som de skulle bruke som bevis mot oss. De tok bilder av adkomsten, utkjørselen og det nordvestre hjørnet og det sørvestre hjørnet for ikke å snakke om flyfotoet.

• Etter denne ildproven blei vi kjørt tilbake til fengslet. Oby sa at han ville sette oss i ei celle og sa: Gutt, jeg har tenkt og sette deg i ei celle så kom hit med lommeboka og beltet ditt. Og jeg sa: Oby, jeg kan forstå at du vil ha lommeboka mi så jeg ikke skal ha noen penger å bruke opp i cella, men hvorfor vil du ha beltet mitt? Han sa: Vi skal ikke ha noen sjolmord her. Jeg sa: Oby, trur du virkelig at jeg ville henge meg for å ha søpla til? Oby sa at han bare ville forsikre seg.

• Og det gjorde han, for han tok ut setet på doen så jeg ikke skulle slå meg sjøl i hue og drukne. Og han tok ut dorullen så jeg ikke skulle bøye sprinklene i glugga, rulle ut dopapiret, klatre ned langs det og rømme. Ja, Oby forsikra seg, og det var 4–5 timer seinere at Alice kom — du husker Alice? — og skjellte ut Oby og fikk kjøpt oss ut.

Her forlater vi Arlo og kameraten hans. Resten av historia finner du på plata «Best of Arlo Guthrie» — det vanker både besøk i retten og trøbbel med militær-tjenesten før historia om søpla er over. Oversettelsen og lett tilrettelegging til norske forhold står for redaksjonens regning.

Hvem skal anmeldes?

20 butikkeiere rundt Egertorget i Oslo har anmeldt politiet for grov tjenesteforsømmelse. De lider i følge anmeldelsen store tap og føler seg truet av de narkomane i strøket. De anklager politiet for «politisk vekhet».

Strøket rundt Sentrum T-banestasjon er tilholdsted for sprøytenarkomane og omsetning av narkotika. Ganske sikkert gjør dette arbeidssituasjonen for de ansatte i butikkene i strøket vanskelig. Men vi har allikevel ingen sympati for den aksjonen butikkeierne har satt i gang.

Det er staten, ved sosialminister Ruth Ruste som skulle vært anmeldt for tjenesteforsømmelse. Det er statens sosiale nedrustning som har skapt forholdene på Egertorget.

Det er i den seinere tida grundig dokumentert at mange av de sprøytenarkomane ønsker seg ut av stoffhelvete og har bedt om hjelp. Men de er blitt av-

vist fordi det ikke finnes behandlingsplasser og ulike myndigheter skyver ansvaret over på hverandre. Forvernsentret er lagt ned, Uteseksjonen får mindre og mindre bevilgninger mens stadig flere ungdommer går dukken på grunn av harde stoffer.

Så lenge heroinister ikke får behandling er det NØDT til å føre til kriminalitet. De er avhengig av stoff for 2000 kroner om dagen, og det kan de bare skaffe seg gjennom brekk, ran og prostitusjon.

Ropet om styrka politi og at Egertorget må ryddes, vil bare skyve problemet lenger ned i gata, denne gang til de ansatte i butikkene rundt Stortorget. Bare gjennom en størstilt styrking av behandlingstilbudene, kan de sprøytenarkomane rundt Egertorget hjelpes ut av stoffhelvete. Da vil det også bli mulig å få slutt på kriminaliteten og utryggheten for folk som vanker i strøket.

ARBEIDSUTVALGET I RØD UNGDOM:

Sett inn Porno-Hagen

Akkompagnert av mye jammer om «männskapsmangel» gikk politiet endelig til aksjon mot pornokongen Leif Hagen i januar. Pornografisk materiale for over 10 millioner kroner blei beslaglagt på et hemmelig lager.

Porno-Hagen er en grossist i svineri som lever høyt på andre menneskers sosiale nød: Narkomane, prostituerte og andre på samfunnets bunn utnyttes og fornædres til å stille som «modeller» i blader og filmer som fremmer et svart og reaksjonært kvinne- og menneskesyn. Det sier noe om profitten i bransjen at et beslag på 10 millioner kroner ikke på noen måte satte Hagen i økonomiske vanskeligheter. Tvert om gjorde han nye bestillinger mens politiets aksjon sto på.

Hagen prøver å markedsføre produktene sine med frekke erklæringer om at pornoen hans angivelig er «hjelp til ensomme mennesker», at det er «seksualopplysning» og liknende. Men porno har aldri hjulpet noe kontaktløst menneske ut av ensomhet. Pornos forkvakla menneske- og kvinnesyn er så reaksjonært at det direkte oppfordrer til vold, perversiteter, og overgrep mot mindreårige.

At Porno-Hagen nå forsikrer at han skal slutte å selge porno med barn og dyr har ingenting med høy moral å gjøre. Derimot viser det at de mange aksjonene mot han og

hans kompanjonger begynner å gi resultater. Det bør være en inspirasjon til å fortsette de fine aksjonene som har vært mot pornosjapper i hele landet.

Det er ingen tilfeldighet at Hagen hører til en krets av avstumpede halvfascister som, bl.a. har vært aktive i å fotografere demonstrasjoner som T-baneungdommen hadde mot politivolden. Kretsen rundt Hagen går heller ikke av veien for å gå til angrep med bikkjer mot folk som demonstrerer mot pornoen, eller trusler i form av anonyme brev.

Frekt prøver Hagen å påberope seg «yttingsfrihet» for hans skitne bransje. Men Hagens virksomhet har ingenting med yttingsfrihet å gjøre, det er bare rein spekulasjon i sosial nød og reaksjonære fordommer.

I anonyme brev kan Hagens folk fortelle at salget fortsetter tross politiets beslag, og at flere hemmelige lagre finnes.

— Vi krever at det må settes en stopper for Porno-Hagens virksomhet, og at den feite fortjenesten han har gjort inndras i sin helhet.

— Vi krever Hagen fengslet og straffet.

— Vi oppfordrer til å fortsette med aksjonene mot pornoen til den er stoppa for godt!

Arbeidsutvalget
i Rød Ungdom 27/1-79

Hvor blir det av LOKAL- REPORTASJENE?

Røde Garde-korrespondenter, har dere gått i dvale i vinterkulda?

Til siste nummer av Røde Garde i fjor fikk vi så mange flotte lokalreportasjer tilsendt at vi måtte utvide til 24 sider. Disse reportasjene gjorde avisa spennende og allsidig.

Men siden dengang har vi bare fått noen få korrespondentinnlegg, og ingen reportasjer med bilder.

Det er en viktig oppgave for en revolusjonær ungdomsavisa å bringe reportasjer fra ulike ungdomsmiljøer, arbeidsplasser og steder i landet. Men dette trenger vi lesernes hjelp til. Det er DERE som må lage disse reportasjene.

Finn fram pennen, planlegg en reportasje fra arbeidsplassen eller skolen din, fra ungdomsklubben eller idrettslaget. Og ta med deg fotoapparat!

Hvis dere synes dere trenger litt hjelp, så bestill Røde Gardes korrespondentkurs fra den vanlige adressa vår.

Red.

100 nye abonnenter siden forrige nummer

Distribusjonen melder om at forrige nummer av Røde Garde i skrivende stund nær på er utsolgt! På de siste fire ukene har det kommet inn ca. 100 nye abonnenter! Og flere kommisjonærer har sendt oss oppmuntrende planer om hvordan de skal øke salget utover våren.

Endelig begynner vi så smått å merke at salgsarbeidet går framover, og at mange kommisjonærer sender oss oppgjør raskt.

Men — det er langt igjen. Opplagstallet er lavt, og at mange kommisjonærer fortsatt har gjeld til oss, gjør at vi går med underskudd. Det er også flere store og viktige plasser i landet der salgsarbeidet ikke har gått framover. Tromsø, f.eks., hvorfor tar ikke dere rev i seila? Og Bergen, dere har verva en god del abonnenter, men løssalget er altfor lavt! Vi vil høre fra dere!

Vi etterlyser rapporter og reportasjer fra salgsarbeidet. Vi har hørt at Stavanger hadde julemesse

for Røde Garde. Hvordan gikk den? Vi har lest i Klassekampen at Drammen skulle ha basar, men vi har ikke fått noen rapport eller reportasje! Hva med dere som har hatt lokale reportasjer i avisa, har det gjort den lettere å selge?

Kjære korrespondenter, Rød Ungdom-lag, trofaste selgere: Vi må hjelpe hverandre til å drive et bedre salgsarbeid. Derfor er det helt nødvendig at dere skriver til oss om gode og dårlige erfaringer og lager reportasjer fra salgsarbeidet. Slik kan vi lære av hverandres erfaringer og utveksle gode ideer.

Red

Neste Røde Garde

Neste nummer av Røde Garde kommer 9. mars. Frist for innlegg er 2 uker i forvegen, altså 23. fe-

bruar. Korte meldinger og viktige nyheter kan komme med inntil 5. mars.

Avisa til RØD UNGDOM
Boks 4702, Sofienberg, Oslo 5
Telefon (02) 35 32 62
Postgiro for abonnement: 4 79 21 31
Postgiro for kommisjonære: 2 06 06 89
Abonnement koster 30 kroner for ett år
RØDE GARDE kommer ut hver måned
Redaktør og ansvarlig utgiver:
Erling Martman-Moe
Trykt i offset hos A/S Duplotrykk

Klassekampen

Klassekampen står i fare for å måtte gå inn som dagsavis. Avisen har så store økonomiske problemer at det må til en drastisk økning i abonnenter og løssalg om Norges eneste uredde arbeideravis skal fortsette å komme ut hver dag. Det er satt en frist fram til oktober for å se om skipet kan holde seg flytende.

Dette angår også deg. Hvilken annen norsk avis har vært Skedsmo-ungdommens talerør når de slåss mot trakkasering fra politiet? Ikke lokalavisa, men Klassekampen lot ungdommen i Harstad få digre oppslag da de okkuperte et hus og laga alkoholfri ungdomskafe. Hvor mye mindre hadde du ikke visst om Eritrea hadde det ikke vært for Klassekampens reportasjer? Klassekampen har landets frieste debattside. Avisen har hatt store reportasjer om Rock Against Racism i England.

Om 2 år er du kanskje på en arbeidsplass der det er streik. Tenk over hvilken enorm betydning det da vil ha at Klassekampen daglig kan dekke streiken deres, slik den gjorde med Polarbeiderne i høst.

Vær med å ta et tak for å redde Klassekampen! Abonner sjøl! Har du ikke råd, så spleis med noen klassekamerater. Prøv å få familien din til å abonnere. Få skolebiblioteket, fagforeninga eller soldatmessa til å tegne et abonnement!

Hva viser tilfelle Iran?

«Oppgjør med AKP»

men er verdens folks hovedfiende. I denne siste artikkel om SU-ledelsens «Oppgjør med AKP» skal vi drøfte deres påstander om at USA-imperialismen «Hersker på en ny måte», og at arbeiderklassen i de kapitalistiske landa sammen med frigjøringsbevegelsene i de undertrykte nasjonene sammen er hovedkrafta i kampen mot imperialismen.

Vi skal bruke eksemplet IRAN for å vise at disse hovedpåstandene i SUs internasjonale analyse ikke holder mål

Sjåen av Iran har nylig vært nødt til å forlate Iran, offisielt for å ha «ferie», i virkeligheten for godt. Folket i Iran tvang ham til å reise.

Sjåen ble innsatt som statsoverhode etter et kupp i Iran i 1953, et kupp organisert av den amerikanske etterretningstjenesten CIA. Siden da har han vært en fast forsvarer av USA-imperialismen, og Iran har vært en stat hvor USA har hatt stor innflytelse. Likevel har sjåen vært nødt til å stille seg på den tredje verdens side i noen

prøver å ta Kampuchea. Haile Selassie ble styrtet i Etiopia, USA mista viktige baser og Sovjet har tatt over. NATO-landet Portugal led nederlag for frigjøringsbevegelsene i Angola, Mocambique og Guinea-Bissau. Sovjet har skaffa seg en solid posisjon i Angola. USA-imperialismen er klart på defensiven i Namibia, Zimbabwe og Azania (Sør-Afrika). USA har nå måttet bryte de diplomatiske forbindelsene med Taiwan og anerkjenne Folkerepublikken Kina. Hva sier Solheim til dette? Svaret hans er: «USA-imperialismen hersker på en ny måte.» Forstå det, den som kan.

sen av 60-åra hadde USA ikke nølt et øyeblikk med å intervenere direkte og blodig, slik de gjorde i en rekke andre land uten å bli fordømt i særlig utstrekning. I 1978 kunne de ikke gripe inn i sin egen «bakgård»!

For å avslutte polemikken mot Solheim på dette punktet: USA hersker ikke på noen ny måte. Måtene som USA bruker for å utøve press og kontroll, er ikke nye. Men økonomisk og politisk innflytelse er ikke det samme som å herske. USA er på tilbaketog, derfor er graden av «hersking» stadig mindre. Det er *det* utviklinga i verden viser.

«ARBEIDERKLASSEN OG FRIGJØRINGSBEVEGELSENE ER HOVEDKRAFTA»

Dette er Solheims svar på hvem som for tida er hovedkrafta i kampen mot imperialismen. Teorien om tre verdener hevder at *den tredje verden* er hovedkrafta. Vi skal se hvem som har rett, Solheim eller vi.

Hundretusner har demonstrert mot Shaen i Teherans gater i vinter. Til slutt måtte han forlate landet for godt.

Foto: NTB

spørsmål, bl.a. var Iran med på OPEC-landas oljeboikott i 1973.

Det er ingen tvil om at USA etter 1953 i mange år hadde «kontroll» over Iran. Men har det fortsatt å være slik, uendra, i de 25 åra som er gått siden da? Ifølge SUs formann Erik Solheim var det inntil nylig fortsatt slik. «USA har kontroll,» sa han om Iran på et møte i Oslo i høst. Menner han det fortsatt etter at sjåen har vært nødt til å pakke kofferten? Muligens mener han ikke det lenger. Det som er poenget for oss, er hvordan eksemplet Iran viser at det skjer forandringer i verden. Folkene i den 3. verden er ei stor kraft som tilfører supermaktene nederlag, og det er folket i Iran som tvang sjåen til å flykte og dermed tilførte USA et viktig nederlag. Det er ikke uten videre sikkert at USAs tilbakeslag fører til en styrka posisjon for Sovjet. Det er mulig, men framtida får vise hva resultatet blir. Det som er helt klart, er at USA *ikke* har kontroll over det som skjer i Iran. Og når de da ikke har kontroll i dag, hvordan kunne de da ha «full kontroll» for bare noen måneder siden? Er ikke det et problem, Solheim? Det eksemplet Iran viser klart, er at USA som supermakt er på defensiven. Vi venter spent på Solheims bortforklaring.

«USA-IMPERIALISMEN HERSKER PÅ EN NY MÅTE»

Solheim nekter bestemt å gå med på at det er to imperialistiske supermakter. Om noen skulle synes det ser ut som om Sovjet går fram og USA tilbake, har Solheim et beroligende argument: Det bare ser sånn ut. I virkeligheten er det bare USA som «hersker på en ny måte»!

La oss se på noen fakta: USA led et sviende militært nederlag i Indo-Kina og «mistet» Vietnam, Laos og Kampuchea. Sovjet har tatt over Vietnam og Laos, og

Men, vil noen si, er det ikke slik at USA fortsatt har veldig stor innflytelse i mange land? Samtidig som de ikke lenger fører åpen krig i land i den tredje verden? Er ikke det bevis på at USA-imperialismen hersker på en ny måte, slik som Solheim sier?

Vi må bare svare et absolutt nei, og det skyldes flere ting. For det første er det helt feilaktig å framstille det å utøve kontroll eller press på andre land gjennom økonomiske eller politiske midler som noen «ny måte». Det er ikke nytt i det hele tatt, det er like gammelt og velkjent som undertrykking og utbytting overhodet.

Videre går det ikke an å sette likhetstegn mellom det å ha økonomisk og politisk innflytelse og det å herske. Det er velkjent at USA har stor innflytelse i et land som heter Norge. Men «hersker» USA i Norge? Er Norge en amerikansk koloni? Nei. Så det går ikke an å sette likhetstegn mellom å «ha stor innflytelse» og «kontrollere» eller «herske», selv om Solheim elsker å bruke denne enkle karakteristikken av forhold mellom USA og stater hvor USA har stor innflytelse.

Det er kanskje lurt å se på et eksempel til, nemlig Nicaragua. Nicaragua er et land i Mellom-Amerika, et steinhardt diktatur under den herskende Somoza-familien. Ifølge Solheim er Nicaragua «under full kontroll» av USA, det tilhører «USAs bakgård» (dette er Solheims definisjon av hele Latin-Amerika). I fjor høst var det et voldsomt opprør mot Somoza-diktaturet, det var på nippet til at Somoza blei styrtet. USA grep ikke inn, til tross for at Carter nylig hadde gitt uttrykk for at han ønska ingen forandringer i Nicaragua. Hvorfor grep ikke USA inn? Hadde de full kontroll? Nei, USA hadde ikke full kontroll, og de intervenerte heller ikke. Forklaringa er ikke vanskeligere enn at USA ikke hadde råd til å gripe inn. Politisk hadde de ikke råd, fordi det ville ført til fordømmelse fra hele verden. Akkurat dette er ytterligere et eksempel på at USA er på defensiven. I 50-åra og begynnel-

Arbeiderklassen har retta noen harde slag mot imperialismen i tida etter 2. verdenskrig. Klassekampen pågår hele tida, og den er hard i perioder. Men hvis vi ser på f.eks. de siste 15 åra, kan vi bare snakke om ett stort og tilnærma revolusjonært opprør i noe kapitalistisk land, og det var i Frankrike i 1968. Men det seira ikke.

Sammenlign dette med de kampene som frigjøringsbevegelsene, folkene og nasjonene i den tredje verden har ført i samme periode. Frankrikes nederlag i Algerie, Portugals nederlag i Afrika, USAs nederlag i Indo-Kina. Israels nederlag i Oktober-krigen i 1973, oljeboikotten, krava om en ny økonomisk verdensordning, Kinas inntog i FN osv., osv. Sett ut fra fakta, bare fakta, går det an å sidestille de slaga som er blitt retta mot imperialismen fra de undertrykte folkene og nasjonene i den tredje verden med det som er blitt gjort fra arbeiderklassen i de kapitalistiske landa? Vi skulle gjerne ønska at arbeiderklassens kamp var på et høyere nivå. Men den er ikke det. Bare på dette grunnlaget er det riktig å avvise Solheims formel om «arbeiderklassen og frigjøringsbevegelsene» som hovedkrafta. Formelen må avvises fordi den gir et falskt bilde av virkeligheten.

Vi skulle gjerne gått inn på Solheims formel også fra et teoretisk synspunkt for å vise hva den uttrykker av forakt for de undertrykte nasjonene og statene i den tredje verden, hvordan den er et bevisst forsøk på å dekke over motsigelsen mellom de undertrykte nasjonene og undertrykkernasjonene. Men det ville krevd en egen artikkel, derfor får det heller vente. Solheims påstander om at «USA-imperialismen er hovedfienden», at «USA hersker på en ny måte» og at «arbeiderklassen og frigjøringsbevegelsene» er hovedkrafta, er tilbakevist. Sovjet og USA er sammen hovedfienden, og av de to er Sovjet på frammarsj, mens USA er på defensiven. Den tredje verden er hovedkrafta i kampen mot supermaktene og imperialismen.

JORDA RUNDT

Vennskaps sambandet Norge-Kampuchea

Vennskapssambandet Norge – Kampuchea vil fortsette å øke arbeidet sitt. Vi vil både fortsette å forsvare den lovlige regjeringa til Pol Pot og drive med solidaritetsarbeid.

Hvilke aktiviteter har Vennskapssambandet?

Lager propaganda, selger blader, arrangerer studiesirkler, holder møter, sender foredragsholdere dit det er mulig, samarbeider med alle som vil ha Vietnam ut av Kampuchea. Det er mye å henge fingrene i.

Adressen vår i Oslo er Uranienborgveien 11, Oslo 3 tlf (02) 60 41 07 mandag 17 – 19.

Det vil bli oppretta grupper i nærmeste framtid på flere andre steder i landet. Vil du starte ei gruppe på stedet ditt så skriv til oss.

Medlemskap koster 20 kr året. Postgiro 2 25 51 07.

★★★★

Australia

den australske regjeringa forberedte nye og hardere lover for å hanske med den voksende opposisjonen mot uranutvinning. Nå viser det seg resultatet at de nye bestemmelsene ble enda verre enn ventet:

12 måneders fengsel eller 10 000 dollar i bot er strafferammene for aksjonering mot urangruvene. Regjeringa vedtok nemlig å la urangruvene gå inn under en atomlov fra den kalde krigens dager. I følge den er demonstrasjoner, og selv uttalelser, retta mot urangruvene straffbart.

Som vanlig er det dessuten i første rekke urbefolkningen som rammes av ressursutvinninga i landet. De som er så uheldige å bo på rike uranforekomster blir rolig fratatt alle sine rettigheter til landet.

★★★★

Verdensbildet som raste sammen

Du er kanskje en av dem som har ment at Rød Ungdoms prat om «to supermakter» og «fare for ny verdenskrig» har vært noe livsfjernt tullprat? At snakket om Sovjet som den farligste av supermaktene har vært litt vel på tuppa?

OK, vi innrømmer at det har vært litt virkelighetsfjernt, og at vi kanskje ikke har gjort jobben vår godt nok med å forklare disse sakene. Men om vi ikke strekker til helt, så begynner verdens beste lærer — virkeligheten sjøl — å svinge seg på kateteret.

10. januar falt Phnom Penh — hovedstaden i Kampuchea — for vietnamesiske invasjonstyrker. Omlag 100 000 soldater fra Vietnam støtta av tanks, bombefly og jagere av den russiske MIG-typen okkuperte Kampuchea. Et nytt «Tsjekkoslovakia», men denne gangen i Asia 11 år etter. Mange som hadde støtta Vietnam gjennom hele den lange krigen blei i villrede, noen fortvilte. Hva skulle dette bety? Hvem sto bak?

3. VERDEN PÅ KAMPUCHEAS SIDE

De internasjonale reaksjonene på invasjonen er lærerike: En helt enstemmig 3. verden fordømte Vietnams invasjon. De hadde ingen problemer med å se at det dreide seg om invasjon, at invasjonen betydde en kraftig styrking av Sovjets posisjoner i Asia. De oppfatta dette som en trusel mot seg sjøl. De eneste som støtta og hylla Vietnams invasjon var land som fullstendig hadde solgt seg til Sovjet, som Tsjekkoslovakia, som Cuba, Afghanistan og noen få land til.

OG HJEMME I NORGE:

De norske reaksjonene er

også lærerike: En enstemmig opinion, uansett syn på det tidligere styret i Kampuchea, fordømte invasjonen. Til og med Dagbladet, som ellers har vært aktive i å spre hets mot Kampuchea, sa at nå får det være nok: Vi må forsvare prinsippet om ethvert lands rett til å bestemme sin egen skjebne. De eneste i Norge som forsvarte invasjonen var det såkalte NKP og SV-avisa Ny Tid. «Pol Pots styre raste sammen som et korthus», het det der. (Forøvrig har «korthuset» begynt å slå hardt tilbake de siste dagene). En rein maktargumentasjon, den som slår hardest har rett. Tsjekkoslovakia falt sammen som et korthus i 1968, Chiles Allende likeså i 1973, og Norge i 1940. Betyr det at vi skal støtte utenlandsk invasjon? For Ny Tid kan det se sånn ut.

Hvorfor har reaksjonene over hele verden vært så enstemmig? Fordi disse landa frykter Sovjets frammarsj og aggressivitet, og fordi de frykter Ny Tid. Ikke den norske avisa, men deres argumentasjon som rettfærdiggjør og forsvaret Sovjets frammarsj.

SU, ERITREA OG SOVJET

Eritrea. Et folk som har ført frigjøringskrig i 17 år, men som de siste 2 åra har kommet i en helt ny situasjon: De har måttet gripe til våpen mot Sovjet. Det er Sovjet og deres handlangere på Cuba som er det største hindret for deres frigjøring i dag.

Støtten til Eritrea begynner å bli brei. I Norge f.eks. støtter både Rød Ungdom og Kristelig Folkepartis Ungdom at Operasjon Dagsverk skal gå til Eritrea. Ledelsen i Sosialistisk Ungdom er mot. I deres løpesedler heter det at Eritrea er et dårlig prosjekt «fordi det ikke ligger i brennpunktet for USA-imperialismen». Men hva når Eritrea faktisk slåss mot Sovjet? Burde ikke det gi en pekepinn som at verdensbildet er i ferd med å forandre seg, at Sovjet seiler opp? For 9 år sia invaderte USA Kampuchea, i dag er de ikke i stand til mer enn å sende en protest når Vietnam med hjelp av Sovjet gjør det samme. SU-ledelsen har trukket en stor svart pose over huet og holder krampaktig på verdensbildet slik det var for 10 år sia. I dag ser vi at det er til fordel for den nye,

oppadstigende supermakta Sovjet.

TENK DEG OM PÅ NYTT!

Tenk over det med krig en gang til. Sovjet i ferd med å spinne et nett gjennom kupp, invasjon og krig fra Eritrea, over Jemen, til Afghanistan og Vietnam. Hva er vitsen med dette hvis det ikke er for å sikre seg baser og støttepunkter? Og hva skal det brukes til hvis det ikke er til å skaffe seg herredømme, om nødvendig gjennom krig?

For stadig flere folk og land har kamp mot Sovjet-imperialismen blitt en steinhard realitet. Utviklinga går fort, verden forandrer seg. Tenk over det vi har sagt om «Sovjet på frammarsj» en gang til. Tenk over SV-ledelsens verdensbilde en gang til. Tenk over hva det betyr å stadig på forskjellig vis unnskylde og bortforklare Sovjets aggresjon, hva det vil føre til.

Vi skal ikke trekke noen konklusjoner for deg. Vi vil bare oppfordre deg til å tenke over sakene en gang til.

Martin

I BAK- VENDT- LAND

I store deler av Asia slåss frigjøringsbevegelser mot gamle USA-dominerte føydalregimer. Det er fattige bønder som slåss med enkle våpen mot sterke regjeringshærer. Kampene starter i fjernliggende landsbyer for sakte å nærme seg byene og omringe dem. Men ett sted er det omvendt. Der har en en måned gammel frigjøringsbevegelse angrepet

og tatt hovedstaden og byene med tanks, kanoner, pansrede personellkjøretøyer. Godt støttet av flyvåpenet som angriper med bl.a. napalm og splintbomber. Og «frigjøringsfrontens» marine bombarderer regjeringsstyrkene fra kysten i et land hvor det ikke engang finnes havgående fiskefartøyer. Fra basene sine i storbuene angriper «frigjøringsfronten» nå re-

gjeringsstyrkene som har trukket seg tilbake til landsbygda for å drive geriljakrig.

Ikke en vietnamesisk soldat står i Kampuchea sier generalsekretæren i «frigjøringsfronten», Ros Samay, til Dagbladet (Hanoi 24/1-79) Tror Hanoi at verden består av 4 milliarder komplette idioter?

P.

Kampuchea trenger «soldater»:

HEIS KHMER-FLAGGET!

Nok en gang må Kampuchea tåle napalm og terrorbombing. Vietnams angrep på Kampuchea er den mest åpenlyse okkupasjonen av et annet land på lenge. Khmerfolket står overfor en sterk fiende. Vietnam har Sovjet i ryggen. En aggressiv, oppadstigende supermakt.

Den internasjonale opinion er avgjørende for Kampuchea. Khmerfolket kan ikke vinne sjølstendigheten uten at Vietnam og Sovjet blir isolert og svekka.

HOLD KJEFT OG KNEKK KAMPUCHEA?

Den sikreste måten å knekke Kampuchea på er ved å holde kjeft og la Sovjet og Vietnam få herje i fred. Ønsker du at Kampuchea skal slå tilbake okkupasjonen, nytter det ikke å sitte inne og drømme. Da må du ut på gata og i skole- og medlemsblader. Da må du skrive

til skoleavisa, fagforeningsbladet og lokalavisa. Da må dere utfordre Sosialistisk Ungdom og «KU» til konfrontasjonsmøter. Da må elevsamfunn, elevråd og fagforeninger vedta krav til den norske regjeringa om å stoppe u-hjelpen til Vietnam. Da må Bresnev-dokker brennes og Khmer-flagget vaie på hver skole og hvert kjøpesenter. HVA SKAL DU GJØRE TIL LØRDAG?

FÅ MED MANGE

I Norge går nesten en samlet opinion mot invasjonen. Vi har muligheter til å bygge breie fronter mot Vietnam og Sovjet, f.eks. på kravet om å stoppe u-hjelpen til Vietnam, og til Kampuchea frigjøringskrig.

Folkekrigen vil igjen vise Khmerfolkets styrke og enhet. Hvis noen forteller sannheten. Hva med lørdag?

16. desember 1969 erklærte De Forente Nasjoner at 1970-åra skulle bli et nedrustningstiår. Vi er nå i begynnelsen av det siste av disse ti nedrustningsåra. Har kapprustningen stanset, våpenproduksjonen blitt mindre og militærbudsjettene lavere? Lever vi i ei fredligere tid?

Røde Garde skal i dette første «artiums-ekstra» ta for seg hva slags konferanser og forhandlinger som har foregått og hvilke konkrete resultater det har ført til. Vi skal

konsentrere oss om de to store supermaktene USA og Sovjet.

Siden 1970 har det vært ført flere konferanser og blitt ført forhandlinger som har munnet ut i fellesuttalelser, overenskomster, avtaler og traktater. Felles for alle disse avtalene er at ingen munnar ut i konkrete bestemmelser om nedrustningstiltak, men bare i uforpliktende og allmenne programerklæringer.

En brak-suksess for våpenprodusentene!

BIOLOGISKE VÅPEN

Det eneste unntaket er «Konvensjonen om forbud mot utvikling, produksjon og lagring av bakteriologiske (biologiske) våpen og toksin-våpen, samt tilintetgjørelse av disse» — den såkalte B-våpenkonvensjonen, som trådte i kraft 26.3.1975. Forklaringen på at dette var mulig kan vi finne i den amerikanske administrasjonens anbefaling: «Den militære nytteeffekten av biologiske våpen er i beste fall tvilsom: virkningene kan ikke forutsies og de kan vise seg å være ukontrollerbare. Man har ingen militær erfaring med dem. USA blir derfor gjen-

strategiske våpen.(2) Første av disse forhandlingene, SALT I, ble avsluttet 26.5.1972. SALT II er ennå ikke avslutta. SALT går i hovedsak ut på at USA og Sovjet legger opp rammer for produksjonen av tyngre kjernefysiske våpen. Vladivostok-overenskomsten (SALT II) fra 24.11.1974, legger f.eks. opp begrensninger på det antall raketter som kan utstyres med MIRV-stridshoder.(3) Taket er imidlertid så høyt at begge parter i lang tid framover kan fortsette med sine utviklingsplaner. Sovjet kan produsere 2 stridshoder pr. dag i de neste 10 åra før de ville

rustningskontroll vedtatt. Men «De deltakende stater ... er overbevist om nødvendigheten av på disse områder å treffe effektive tiltak som ved sin rekkevidde og ved sin karakter utgjør skritt i retning av å oppnå som endelig mål generell og fullstendig nedrustning under streng og effektiv internasjonal kontroll.»(6)

NEDRUSTNINGSKOMITE I GENEVE

Bortsett fra de tosidede forhandlingene mellom USA og Sovjet, er Nedrustningskomiteen i Geneve (CCD) det viktigste internasjonale forum for arbeidet med ned-

portene har lagt grunnlaget for de fleste av generalforsamlingens resolusjoner på dette området. Mange av disse resolusjonene sparker bare ballen tilbake til CCD, som blir bedt om å arbeide videre med saken, eller å lage ulike ekspertutredninger. I slutterklæringen fra Konferansen om Ikke-sprednings-traktaten i mai 1975 blir det gitt uttrykk for en viss utålmodighet med CCD på grunn av manglende resultater.(7)

Den tidligere svenske nedrustningsminister Alva Myrdal, som i lang tid har deltatt i CCDs arbeid, mener at supermaktene ikke gjør noe alvorlig forsøk på å få istand nedrustning, men at de isteden har benyttet forhandlingene til å bevare den innbyrdes balansen seg i mellom, og til å sikre sin dominans på ulike felter.(8)

1. «Hearing» i Senatets utenrikskomite, 39. kongress, 2. sesjon, Washington 1974.
2. Strategiske våpen: Våpen med lang rekkevidde, for bruk mellom kontinentene.
3. MIRV: Rakett med flere stridshoder som kan siktes inn mot forskjellige mål.
4. Luther J. Carter: «Strategic Arms Limitation (II) «Leveling Up to Symmetry», Science 21.2.1975.
5. Kilde: Rolf Thue: «Terrorbalanse og våpenkappløp», Sivilt Beredskap nr. 4, 1974.
6. «KSSE-sluttakt», Kap. 2, art. II.
7. Kilde: Turid Sand: «Rustningskontroll og nedrustning», 1976.
8. Alva Myrdal: «Presentation at The International NGO Conference on disarmament», Geneve 25.9.1972.

Militærparade på Den Røde Plass, Moskva 7. november 1978, dagen for oktoberrevolusjonen. Mon tro hva Lenin ville sagt?

Foto: NTB

nom konvensjonens bestemmelser ikke fratatt et reelt militært alternativ og følgelig er kravet om effektive kontrolltiltak mindre viktig.»(1)

Ellers har avtalene i beste fall vært av såkalt rustningskontrollerende art. Her har USA og Sovjet spilt hovedrollen, enten som eneste deltakere (de bilaterale — tosidede — avtalene) eller med dominerende innflytelse. Det er de to som har det overlegent største våpenlagre og som i særklasse leder rustningskappløpet.

SALT-FORHANDLINGENE

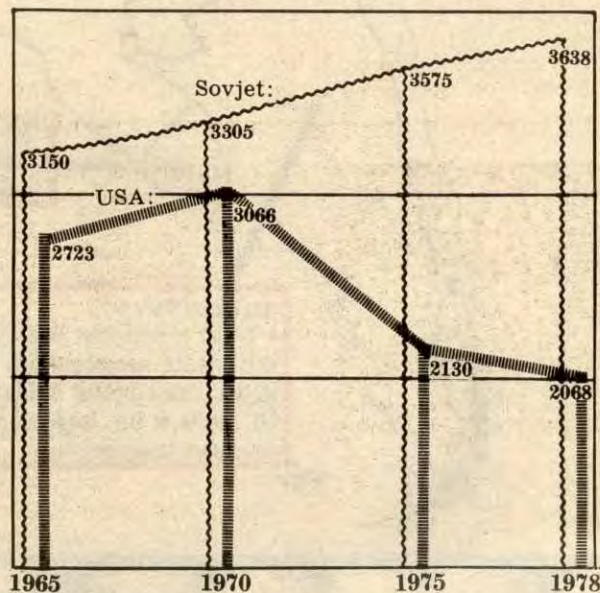
Det viktigste på dette området er SALT, forhandlingene om begrensning av nå opp i det tillatte maksimaltall på 1320.(4) I tillegg har supermaktene fra før av såkalt «overdraps-kapa-

sitet», dvs. at de ikke har nok aktuelle bombemål til sitt store lager av raketter.(5)

ALL-EUROPEISK SIKKERHETS-KONFERANSE

Konferansene om Sikkerhet og Samarbeid i Europa (KSSE) i Helsinki i 1975 og i Beograd i 1977 var også en av de viktigste «avspennings»-konferanser i tiåret. Deltakerne har vært USA, Canada, Sovjet og 33 av de 35 europeiske landene. Her ble imidlertid ingenting konkret om verken nedrustning eller rustning og rustningskontroll. CCD ble nedsatt av FN i 1961 og har i dag medlemmer fra 31 land, deriblant USA og Sovjet. CCD er formelt ikke underlagt FN, men avgir årlig rapport til FNs høstsesjon. Disse rap-

Stående militære styrker i 1000 mann. Utvikling fra 1965 til 1978.

Nedrustningstiår med våpenkappløp

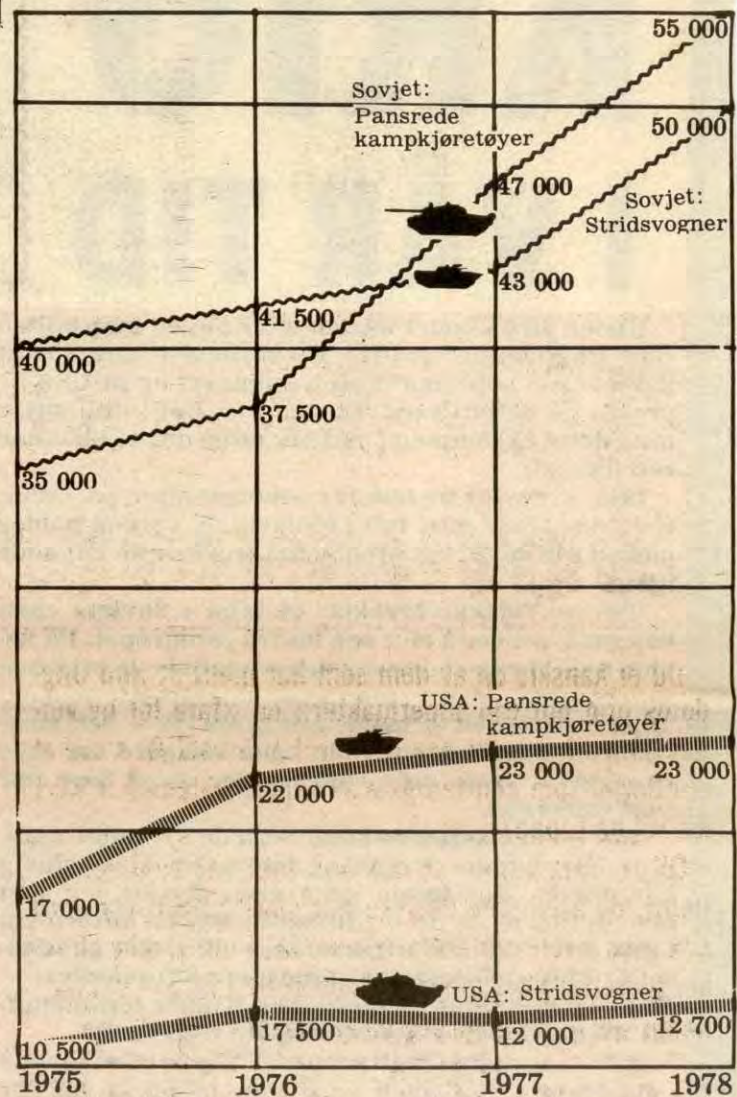
Hva har så nedrustningstiåret ført til av konkrete resultater? Nedenfor bringer vi noen tabeller som viser rustningssituasjonen til USA og Sovjet på de viktigste militære områdene. Tabellene viser forholdet mellom USA og Sovjet, og hvordan det har utviklet seg.

Alle tall og fakta er hentet fra tidsskriftet «The Military Balance» utgitt av Institute for Strategic Studies, London, et uavhengig forskningsinstitutt opprettet av store europeiske pressebyråer.

Enkelte av tallene er ikke HELT presise fordi det ikke alltid er sammenliknbare størrelser det dreier seg om.

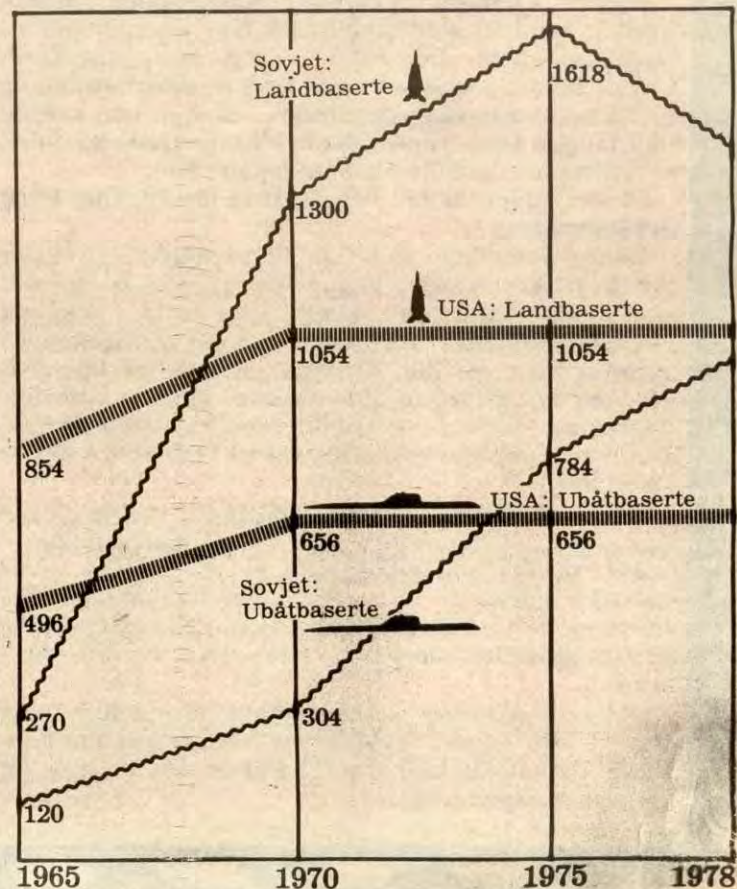
Tendensen er helt klar: Sovjet har gjennomgått en voldsom opprustning de siste 10 åra, og har på de fleste militære greiner et klart forsprang på USA. Sovjet har brukt FNs nedrustningstiår til å ruste opp til tenna og overta ledelsen i rustningskappløpet.

Sammenlikning mellom antall stridsvogner, pansrede kampkjøretøyer og artilleri i 1975—78.

Sammenlikning mellom strategiske interkontinentale raketter*, landbaserte/ubåtbaserte 1965—1978.

* En del raketter har flere stridshoder, dvs. en rakett bærer flere atomladninger som kan treffe forskjellige mål.

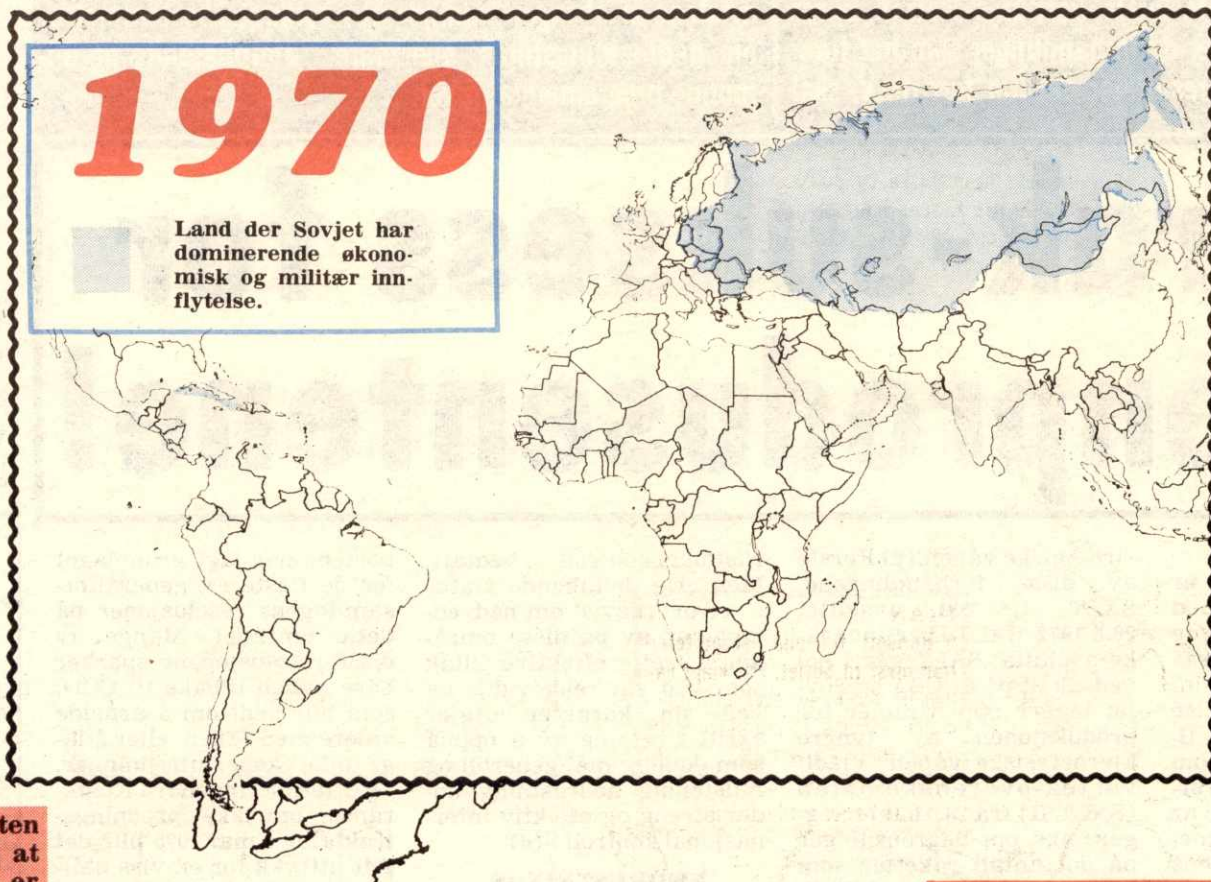

SOVJET PÅ

**RØDE
GARDE**
AVISA TIL
RØD UNGDOM

1970

Land der Sovjet har
dominerende økono-
misk og militær inn-
flytelse.

SVALBARD

• Flere sovjetiske provokas
mot norsk suverenitet. U
oppsetting av radar på ulovli
litærbase i 1978. Sovjetisk
tærflly i fjellvegg på den n
øya Hopen i 1978.

KRIG I VÅR TID

Rister du på hodet når en eller annen innpåsliten Rød Ungdommer prøver å overbevise deg om at Sovjet er ei supermakt på frammarsj og at USA er pressa på defensiven? Ta deg i så fall to minutter med disse eksemplene og tenk etter om vi ikke har rett likevel:

1962 — Sovjet installerer atomraketter på Cuba. Kennedy truer med full atomkrig og verden holder pusten i 13 døgn. Krusjtsjov må trekke alle våpnene hjem.

1968 — Tsjekkoslovakia, et land i Sovjets egen bakgård, prøver å rive seg løs fra jerngrepet. På nesten hele verden kommer den sovjetiske invasjonen som et sjokk. Men én mann var inneforstått med okupasjonsplanen og hadde gitt grønt lys — den amerikanske presidenten. I sin egen bakgård tør ikke Bresjnev å rasle med våpnene før onkel Sam har sagt værsgod.

1976 — Med supermaktene som de virkelige aktørene blir Angolas frigjøring forvandla til en blodig borgerkrig. For første gang viser Sovjet seg som den sterkeste av de to. Bresjnev åpner luftbro fra Cuba direkte til det afrikanske kontinentet og landsetter 20 000 leiesoldater! Tjue tusen leiesoldater! — Mens Carter sitter på gjerdet og tvinner tommeltotter. Dette er 1976 — hva har skjedd siden 1968?

1977 — Bresjnev har snappa Etiopia ut av henda på USA-imperialismen og sender etiopiske bønder ut som kanonføde mot de eritreiske frigjøringsbevegelsene. Landsbyer blir teppebomba og sivilbefolkninga massakrert med napalm og giftgasser. Sovjets mål er marinebaser ved Rødehavet. Carter står med åpen munn og måper. Ville en Johnson i 1966 godtatt dette? Ville en Kennedy godtatt det i 1962?

1979 — Vietnam okkuperer Kampuchea. Hanoi-juntaen opptrer som lakeier for tsar Leonid som vil innlemme hele Indo-Kina i «sin» interessesfære. Carter holder svadataler om fred og nedrustning og SALT og menneskerettigheter ... Men er han i stand til å trygge USA-imperialismens interesser mot den sosialimperialistiske ekspansjonen? Nei.

Mener du fortsatt at verden ikke har forandra seg det siste tiåret?

Denne utviklinga må føre til verdenskrig. Hitler tok Tsjekkoslovakia, Østerrike og Polen før det smalt. Bresjnev har okkupert et land i Europa (Tsjekkoslovakia), fører krig i Asia (Kampuchea) og fører krig i Afrika (Eritrea). Suksessen har bokstavelig talt gitt ham blod på tann der han stormer fram for å «forsvare Sovjets grenser» over hele verden. Det er et tidsspørsmål før det på nytt smeller for alvor.

Men er da denne verden så håpløs at vi like gjerne kan legge oss ned å dø? Nei! Se på Kampuchea — folkekrig mot supermaktene! Se på Eritrea — de russiske tanksene blir møtt med nasjonal frigjøringskrig! Se på Burma, på Azania (Sør-Afrika), se på Zimbabwe (Rhodesia) — hele den 3. verden står i brann!

Det er blant disse stolte folkene vi må finne vår plass — mot supermaktene, for fred, frihet, uavhengighet og sosialisme! Og vi? Det er deg og meg og kameratene våre, det!

CUBA

• Sovjetisk nykoloni («Sovjets sukkerplantasje»). Landet utsuges økonomisk av Sovjet, som bruker kubanske soldater som sjokktropper i sine erobringstokter i Afrika.

ØST-EUROPA

• Landa i Sovjets økonomiske ut-sugerorganisasjon, COMECON; er økonomisk og politisk mer eller mindre fullstendig underlagt Sovjet. Sovjet røver landa for råvarer og selger tilbake ferdige produkter dyrt. Disse øst-europeiske landa er kolonier.

ZAIRE

• Sovjet bak invasionsforsøk 1977 og 1978.

ANGOLA

• Sovjet hisset til 1975. Seinere fått stasjonert over 20 000 soldater i landet. Over 20 000 sovjetiske/kubanske soldater stasjonert. Sovjetiske/kubanske kontrollerer flere områdene i nasjonalekonomien.

AFRIKA

• Oversvømmet av sovjetiske/satellitters «rådgivere» med legionære tropper. De stasjonerte over 40 000 sovjetiske/kubanske soldater i Afrika. Samtidig i Afrika av de afrikanske nasjonale press. Det er sagt ikke frigjøringskrig, men tærflly i fjellvegg på den nøytrale øya Hopen i 1978.

PERU

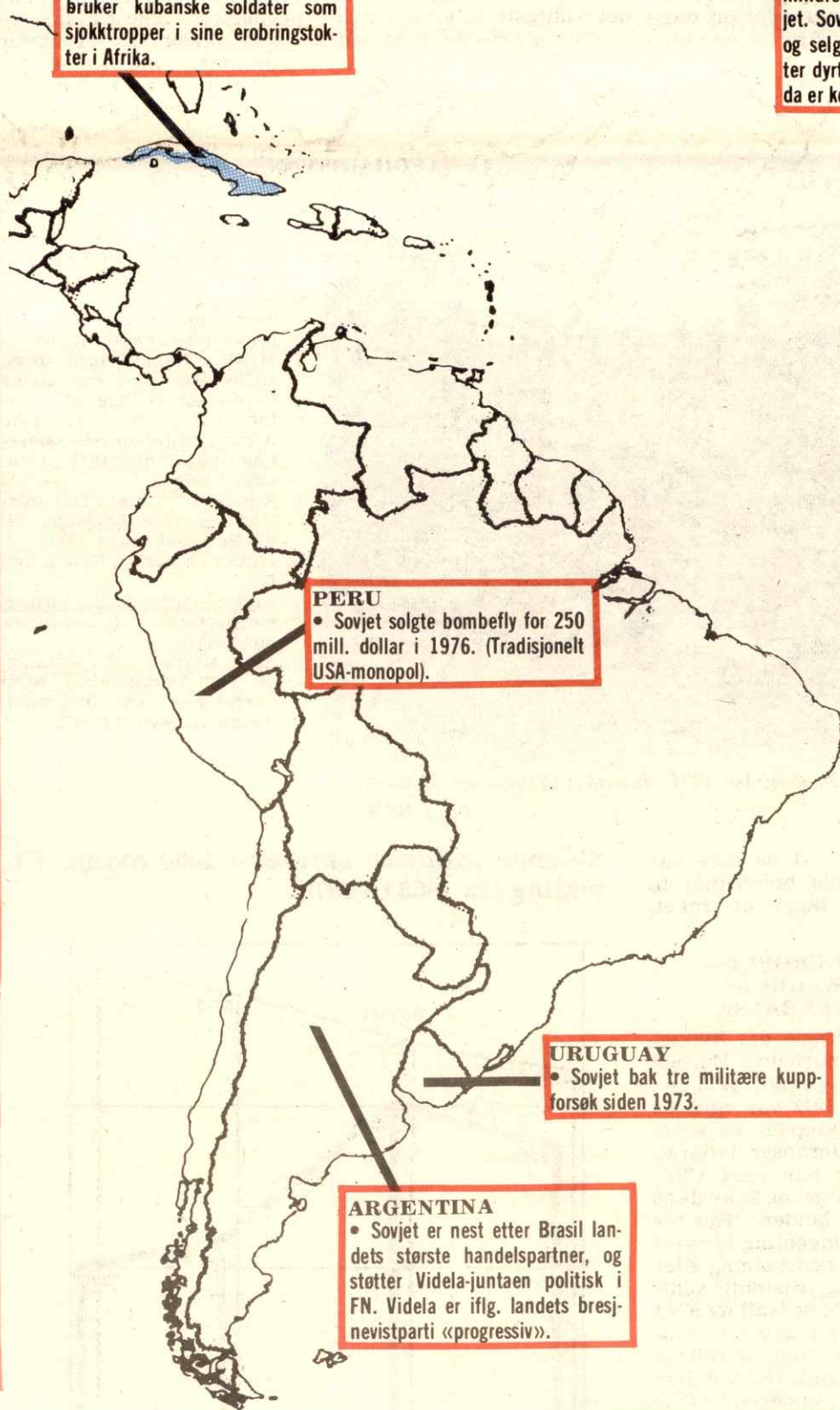
• Sovjet solgte bombefly for 250 mill. dollar i 1976. (Tradisjonelt USA-monopol).

URUGUAY

• Sovjet bak tre militære kupp-forsøk siden 1973.

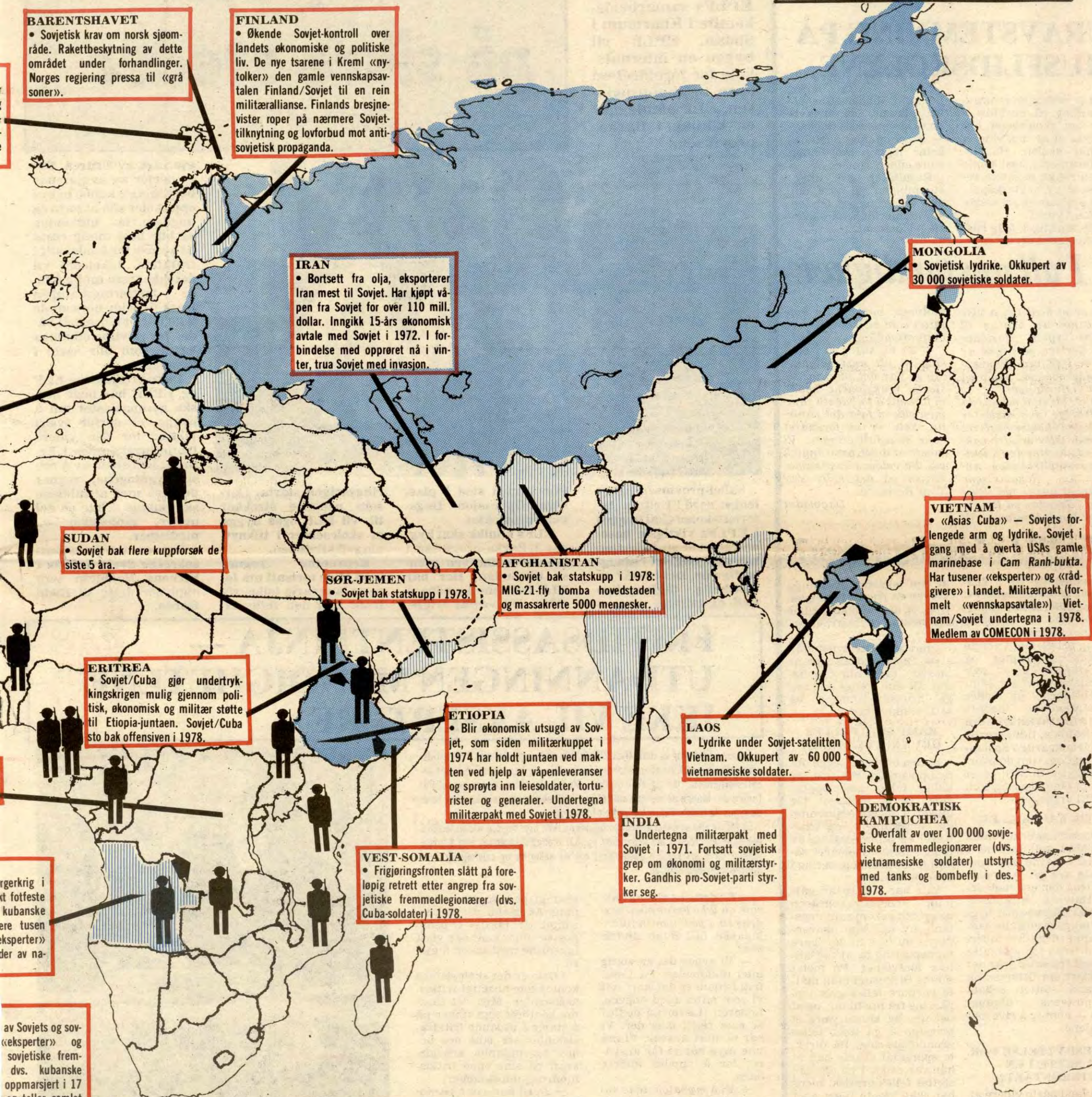
ARGENTINA

• Sovjet er nest etter Brasil landets største handelspartner, og støtter Videla-juntaen politisk i FN. Videla er iflg. landets bresjnevistparti «progressiv».

rode garde

FRAMMARSJ

Tegnforklaring:

1979

Land der Sovjet har dominerende økonomisk og militær innflytelse.

Land der Sovjet har sterk innflytelse.

Sovjet-støtta aggresjon

Kubanske/Sovjetiske «rådgivere» og militært personell i Afrika.

Fra skolegården

URAVSTEMNING PÅ HUSFLIDSKOLENE

YLI arrangerer uravstemming på husflidskolene om skoleslaget bør trekkes ut av den videregående skolen. Husflid-konferansen i høst pekte på en rekke negative resultater av «ekteskapet» med gymnas og yrkesskole. Blant annet:

— En kunstig 3. årig husflidskole som det enten ik-

ke fantes jobber etter, eller utdanna deg til lavtlønte assistentstillinger.

— Flere og flere husflidskoler legges inn under store enhetsskoler.

Resultatet av uravstemningen vil vise om det er grunnlag for en kampanje for å få skoleslaget løst.

I all anstendighet

Nå er vi bedt om å vise diskresjon av hensyn til skolens rykte, forteller Tone Bertsen på vegne av elevene i 3F ved Kvinnherad videregående skole på Husnes i Hardanger.

Ei fjær ble til fem høns da 18-19-årige gymnasiaster ved skolen i høstsemesteret gikk mer eller mindre nakne i badstu etter den ukentlige gymnastikktimen. Anført av lokalavisene «Kvinnheringen» på Husnes og «Grenda» på Rosendal tok bygdesamfunnet til

motmæle mot det de oppfattet som en krenkelse av bluferdigheten.

— Så nå sitter vi i badstua «i all anstendighet» igjen. Var det ikke for de sterke reaksjonene hadde vi fortsatt å ta badstu sammen slik vi fant det naturlig. Selv er vi forundret over skandaliseringen. Vi mente at dette bare angikk oss. Nå velger vi å se humoristisk på det hele, sier Tone Bertsen.

Dagbladet

Er YLI «fagdiggere»?

«Braanen og co i YLI-ledelsen er «fagdiggere». De vil holde antall fagarbeidere nede for at fagarbeiderne kan sikre seg fordel og privilegier i verste laugsånd. Fagskiller og slik «fagdigging» som YLI-ledelsen står for splitter arbeiderne, og holder hjelpearbeiderne nede!» Denne kraftsatsen kom fra Arve Ottersen, tidligere yrkesskoleansvarlig i Sosialistisk Ungdom (ungdomsorganisasjonen til SV), på et møte om fagopplæring som Oslo YLI arrangerte.

NEI TIL FAGSKILLER?

De ca 80 tilhørerne i salen ble mildest talt forbauset over dette harde angrepet på YLIs syn på fagopplæring. Også den ene innlederen, Halvard Birkeland, hevdet at afagvesenet bygget på laugsvesenet og hadde mange negative sider. Men til tross for gjentatte spørsmål fra salen, var det like uklart om Ottersen og Birkeland støttet Schönbergkomiteens utgangspunkt — nemlig å rive ned fagskillene.

FAGBSKYTTELSE FOR Å SETTE I EN STIKKONTAKT?

Birkeland påsto videre at YLI-ledelsen oppførte seg som en gammeldags kapitalist som nektet å akseptere den tekniske utviklingen. Han mente det var latterlig å fortsatt kreve fagbeskyttelse så lenge fagarbeidernes oppgave ble redusert til bare å sette i en stikkontakt! Et slikt syn på hvordan man skal møte den tekniske utviklinga tar iallefall ikke arbeidernes/elevenes parti. YLI mener

at den tekniske utviklinga krever en styrka fagopplæring, og at teknikken stiller større krav til fagarbeiderne.

Opp mot dette synet står altså Birkeland og sier at innsikt i faget blir overflødig. Alt som trengs er å følge bruksanvisningen og sette i stikkkontakta.

KAMP MOT FELLES GRUNNOPPLÆRING!

Staten ønsker å legge om fagopplæringa til noe de kaller felles grunnopplæring. Dette forslaget ble lansert i Schönbergkomiteens innstillinger, og innebærer en sammenslåing av faga i første skoleår i såkalt felles grunnopplæring i bransjefamilier.

YLI har i flere år gått imot Schönbergkomiteen og prinsippet om sammenslåing av fag som nødvendigvis vil føre til dårligere fagopplæring og at fagskillene forsvinner. På møtet mente Birkeland man måtte vurdere felles grunnopplæring fra fag til fag, og at det umulig kunne være et prinsipp å gå imot felles grunnopplæring. På direkte spørsmål svarte han at han var usikker på om han støttet felles grafisk, mens han ikke kjente faget godt nok til å ta standpunkt for elektro og bygg.

Møtet ble avsluttet med en oppfordring fra Bjergulv Braanen, formann i YLI, om at flest mulig i YLI og på yrkesskolene må gå sammen i kampen mot felles grunnopplæring. Dette blir en sentral sak både på YLIs landsmøte i mars og i tida etter landsmøtet, sa han.

OPERASJON DAGSVERK TIL ERITREA:

I det Røde Garde går i trykken har de konkrete prosjektene for Operasjon Dagsverk til Eritrea kommet med kurerpost fra ELF's og EPLF's samarbeidskomite i Khartoum i Sudan. EPLF vil bygge en internatskole for foreldreløse barn i Sahel-provinsen. ELF planlegger en klinikk i Barka-provinsen.

Sahel-provinsen ligger lengst nord i Eritrea. Internatskolen skal bygges i EPLF's viktigste baseområde i et område som har vært frigjort i mangfoldige år. Det består av vanskelig tilgjengelige fjell- og dalfører, og er et

svært trygt sted å plassere Operasjon Dagsverk-prosjektet.

ELF's klinikk skal bygges i Barka-provinsen i lavlandet like ved grensa til Sudan. Her har ELF hatt sin hovedbase siden den væpna frigjø-

ringskrigen starta. Der som pengene strekker til, vil ELF også bygge et skolesenter i tilknytning til klinikken.

Eritreerne regner med at de fortsatt må føre en langvarig folkekrig fram mot den fulle fri-

gjøringa av Eritrea. Det er derfor av avgjørende betydning å kunne bygge opp skoler slik at barn og ungdom får utdanning og blir best mulig rusta til å slåss for landet sitt i framtida. Likeledes vil det ikke være mulig å føre frigjøringskampen fram til seier dersom de ikke har et helsestell både for sivilbefolkninga og de som blir såret i kampen.

De to prosjektene ELF og EPLF har bedt norske gymnasiaster om å bygge, er derfor svært viktige for den videre frigjøringskampen i Eritrea. Ved siden av å reise bygningene, regner de også med at midlene skal kunne dekke en del utstyr, skolebøker og medisiner.

Det er informasjonssekretær Svein Tornås i Kirkens Nødhjelp som opplyser dette til Røde Garde.

FRITIDSASSISTENTLINJA — UTDANNINGEN MYNDIGHETENE IKKE VIL AKSEPTERE

Tre års utdanning er dyrt. Over 200 000 kroner regner elevene på fritidsassistentlinja ved Elisenberg videregående skole de har investert i tapt arbeidsfortjeneste, lån og skoleutgifter. Men utdanning lønner seg alltid, trodde de. Mange av elevene sluttet ved fritidshjem og juniorklubber fordi de synes de hadde behov for bedre utdanning.

Så får de vite at ansettelsesmyndighetene ikke bryr seg om utdannelsen i det hele tatt. Med 3 års utdanning oppnår mange ikke annet enn å miste jobben, få 3 års kortere ansiennitet når de søker ny og selvfølgelig 3 år mindre lønnsansiennitet.

— Er dette en slik ny linje som en ikke lærer noen verdens ting på? spør vi tillitskvinnen Lill Bang Andersen?

— Vi synes det er viktig med utdanning. På f.eks. fritidshjem er det stort sett vi som sitter med ungene. Lederen (Lærer på deltid) er som regel ikke der. Vi har et stort ansvar. Vi må vite mye når vi får ansvaret for å oppdra andres barn.

— Men myndighetene synes ikke det er behov for utdanning?

— Vi hadde en av de som planlegger personalpolitikken til fritidshjemmene her. Han snakket om å utnytte den tradisjon kvinnen og familiene hadde. Han sa ikke at det var særlig behov for utdanning. Ledere derimot skal ha pedagogisk utdanning. (Lærere/sosionomer) Og det får pr. definisjon ikke vi fordi den videregående skolen ikke

skal gi pedagogisk utdanning. At en stor del av pensumet vårt faktisk er pedagogisk utdanning har visst ingenting med saken å gjøre.

I Oslo er det skolesjefens kontor som ansetter fritidsassistenter. Men det samme kontoret som finner på å starte å utdanne fritidsassistenter ser ikke noe behov for utdanna arbeidskraft på sine egne fritidshjem og juniorklubber.

— Dere har vært på nesten alt som er av skolemyndigheter?

— Ja, vi er ganske oppgitte. Selv om vi har fått god støtte av lærerne og rektor, så vil ingen ta ansvaret for linja vår. Tvert imot er det snakk om å legge den ned igjen. Det vil bety at vi står igjen med gjeld og en totalt verdiløs utdanning. Lærerne har f.eks. bedt om at det i skolekatalogen blir opplyst om arbeidsmulighetene etter

Personen på bildet har ingenting med innholdet i artikkelen å gjøre

skolen. Skolestyret har sagt de ikke har informasjonsplikt om slikt.

— Men helt rådløse er dere ikke?

— Nei. Vi har tenkt å fagorganisere oss. Vi skal ha møte med de aktuelle forbundene nå. Med et fagfor-

bund i ryggen er det lettere å få anerkjent utdannelsen vår.

Dernest krever vi nytt navn. Å bli kalt assistenter etter 3 års utdanning må være feil. Vi vil bli kalt fritidsarbeider eller lignende. Vi kan da faktisk litt.

Gymtimene — for noen et kjærkomment pustehull i all teorien og pugginga, for andre et ork og et mas. For noen leik og moro, for andre bare forbundet med nederlag på nederlag. Vi har besøkt klasse 1E på Oslo katedralskole, og også her er meningene delte.

Når oppvarminga er over og basketballen begynner, trekker tre jenter seg unna og setter seg. Det er Pia, Anne Mette og Britt. Vi spør dem hva de synes om gymmen:

— Kjedelig! sier Pia og Anne Mette i kor, og Britt nikker kraftig, — sånn som du har sett nå, er det i hver eneste time. Først linjegymp og så basket- eller volleyball, om igjen og om igjen i tre timer hver uke.

— Så dere ser ikke på gymtimene som et kjærkomment pusterom?

— Nei, det er heller et ork, sier Pia.

— Og garderobene er veldig dårlige — det er trangt og is på vinduene når vi kommer og skal ta av oss, sier Anne Mette og grusser der hun sitter.

— Hva slags gym ville dere heller hatt?

— Dansing, sier de tre

jentene i kor, — vi har bedt om det mange ganger, men det ser ikke ut til at det blir noe av.

— Det er bra å ha gym sammen med gutta, men vi

får dem ikke til å danse, kanskje det er derfor vi ikke har fått det i gymtimene, sier Anne Mette til slutt.

GYMMEN ER TOPPEN PÅ DAGEN

— Gymmen er toppen på dagen, sier Claus, — da slipper du å tenke på de andre faga. Jeg er fornøyd med det opplegget vi har i timene — ballspill og hardtrening et par ganger i måneden.

— Lærer du noe i gymtimene?

— Nei, men jeg har lært mye fra før, for jeg driver aktivt med padling og badminton i fritida.

— Hva synes du om å ha gym sammen med jentene?

— Det blir kjedelig i lengden, fordi det er bare få jenter som kan gymme på guttenes nivå. Men da jeg hadde gym som tilvalg på ungdomsskolen, var vi gutter og jenter sammen, og det var OK, for det var de jentene som drev idrett på si, sier Claus.

ER JENTER SLAPPERE ENN GUTTER?

— Når timen er over, kommer Bjørn bort til oss drivende av svette.

— Du har i alle fall fått noe ut av gymmen, ser det ut til?

— Ja, jeg synes gymtimene er bra. Hvis du tar i, blir du god og varm. Jeg gleder meg til gymtimene. Jeg driver ikke organisert idrett, men jeg liker det vi har her, særlig basketball.

— Hva synes du om å ha gym sammen med jentene?

— Jeg synes ikke det er noe særlig. Det blir slappere når jentene er med, men på andre måter er det OK, og.

På dette punktet i samtalen bryter Heidi inn:

— Jentene er slett ikke slappere enn gutta, sier hun ilt. — Mange jenter er flinke til å ta i. De synes også ofte at de må, for å vise at de kan, de også. Mens gutta ofte ikke gidder ta i så mye for de veit at de er gode. Sjøl synes jeg det er morsommere å gymme sammen med gutta. Du får mer ut av det, og gymmen blir hardere og jentene lærer å ta igjen.

— Hvordan synes dere de

som ikke liker gym, blir behandla?

— Alt går på egeninteresse. Er du interessert sjøl,

blir du varm. Det blir gjort lite for å få opp interessen hos dem som ikke har den fra før, sier Bjørn.

Bjørn ytterst til venstre, Heidi ytterst til høyre.

GYMTIMENE — ORK ELLER PUSTEROM ?

LÆRERNE: EN MÅLSETNING ER Å LÆRE Å TRENE SJØL

Før timen begynte, fikk vi en prat med gymnålerne Hagen og Johannessen. De er skolens eneste, og sammen dekker de 17 klasser som har gym ca tre timer i uka hver. Vi ba dem fortelle litt om målsettinga for gymundervisninga.

— Hovedmålsettinga er at elevene etter tre år skla være i stand til å trene seg selv. Derfor er det lagt opp en del teori i undervisninga. Dessuten skal disse timene være rekreasjon, sier de.

— Synes dere at dere blir

kjent med elevene når dere har så mange?

— De fleste følger vi jo i tre år, og da blir vi kjent med hver enkelt. Vi må jo prøve å differensiere undervisningen fordi elevene er på alle mulige nivåer, sier Hagen.

— Dette er andre året dere har fellesgym med både gutter og jenter. Hvilke erfaringer har dere med det?

— Jeg synes vi har veldig gode erfaringer. Gutter og jenter heller riktignok i forskjellige retninger, og kanskje har det gått mest på

bekostning av jentenes interesser, sier Hagen.

— Jeg var til å begynne med litt imot dette fellesopplegget, fordi jeg til da bare hadde undervist gutter. Men det går bra nå. Ulempen er at en må legge opp nivået sånn midt på treet. Dessuten har vi ganske sparsommelige forhold — hadde vi hatt større saler, kunne vi ha arbeidet mer i grupper, og da tror jeg erfaringene hadde vært enda bedre, sier Johannesen.

Færre elever pr. klasse!

«Elevene må få arbeide med oppgaver som er i samsvar med egne interesser, og som kan fremme initiativ og skape arbeids glede. Ein må leggje oppgåvene slik til rette at dei best mågeleg høver for den enkelte eleven.»

Fagre ord om gymundervisninga i lærerplanen for den videregående skolen. Gymsalen på Katta er ikke verre enn på mange andre skoler. Men med 30 elever og 1 lærer i en liten sal, er det umulig å etterleve disse orda. En basketball-kamp slik vi så, tar hele plassen. Den som ikke vil være med, må klistre seg oppetter veggen.

Og verre eksempler på manglende ressurser til å oppfylle statens egne mål med gymundervisninga

finnes i mengder. På Sogn Yrkesskole i Oslo ble gymsalen først bygget 15 år etter resten av skolen. På en skole i Telemark streiket elevene i vinter for å få en dusj. Under Tveita ungdomsskole ligger svømmebassenget gravd igjen for bevilningene var for små.

Det er viktig å slåss for en god gymundervisning. Det dreier seg om mer enn å utvikle musklene fra fiskeboller til sprettballer. Er du i god fysisk form er du bedre rusta til arbeid, til å tåle stress, stå i mot sjukdom. For jenter er det viktig som skal gjennom svangerskap og fødsler. Idrett åpner veien for natur og friluftsliv. Idrettsmiljø utvikler kameratskap og samhold. For den som en

dag skal forsvare landet sitt i krig er det avgjørende å være i god fysisk form.

Istedenfor å utvikle disse egenskapene, dreper gymundervisninga i dag ofte interessen for idrett. Hvor mange har ikke fått knekt sjøtilliten når de ble tvunget til å hoppe over den bukken de aldri kom over, eller prøve om og om igjen å ta idrettsmerket de aldri greide?

Første krav til gymundervisninga må være flere lærere på en klasse. Skolene må få plass og utstyr til å drive en variert undervisning. Elevene må inndeles i små grupper etter interesser og nivå. Bare da kan undervisninga legges opp etter statens fagre målsetting.

Til sjøs for å se verden?

Lurer du på å dra til sjøs? Se verden og legge deg opp mye penger? Bjørn har seilt ute i 5 år, fra han var 17. For tida har han ferie mens han venter på ny hyre. Han trives

— Jeg har nettopp hatt sammenhengende hyre i 6 mnd. Da jeg kom i land hadde jeg tjent 30 000 brutto, inklusiv alle tillegg og litt overtid. Dette er mindre enn de aller fleste industriarbeidere tjener. Og enda har jeg lang fartstid og regnes derfor som fagarbeider. Du kan jo sammenlikne det med lønna til en rørlegger. Hva ville han tjent på et halvt år om han jobba fra 8 til 17 6 dager i uka?

BEGYNNERLØNN FRA 30 000

— Begynnerlønna hvis du drar ut som førstereisgutt uten noen fagutdanning som elektriker, kokk e.l. ligger på rundt 30 000 i året. Det er ingen i land som tjener så lite, og ingen som har så lang

arbeidsuke som oss. Nei, myten om at det er mye penger å tjene på sjøen, bunner seg bare i at det ikke er noe å bruke penger på på en båt. Og så lenge du ikke har familie å forsørge på land, sparer du en hel del på at du får gratis kost og logi.

48 TIMERS UKE

— Men kan du ikke jobbe mye overtid og vakter og tjene mye på den måten?

— De aller fleste har vanlig arbeidstid fra 8 til 17. Båtene er i dag så automatisert at maskina blir passa av et helautomatisk system. De fleste ombord jobber med vedlikeholdsarbeide og har vanlig arbeidsdag. Hvis det ikke er spesielle forhold på båten, er det nesten ikke overtid eller skiftarbeide.

— Får du se mye av verden mens du reiser til sjøs?

— Det er jo det rederiene lokker med, og slik har det også vært før. Tidligere fantes det omlag 1500 stykk-godsbåter som gikk fra havn til havn med last. Ombord på slike fikk du se mange byer og land. Men slike båter er det kanskje 100 igjen av.

UKER I SJØEN

— I dag er de fleste jobbene på digre tankbåter som bare går mellom Den arabiske gulf og Europa. Disse tankerne er i sjøen i ukevis. Og når de skal i havn for å tømmes eller tanke inn ny olje, kan du ikke regne med å få gå i land, for det tar så kort tid. Og så er det rett ut for nye uker i sjøen. Dessuten må du ikke tro vi har fri når vi er i havn, nei vi har

vanlig arbeidstid da også.

Men det er klart at er du til sjøs en tid på forskjellige båter får du sett en del. Det hender f.eks. at vi blir liggende lenge i ei havn fordi båten må repareres.

— Hvordan er hverdagen ombord?

— Vi begynner å jobbe kl. 8.00, alle 6 hverdagene. Da får vi utdelt dagens oppgaver. Vi har vanlig arbeidsdag fram til kl. 17.00, bare avbrutt av et par små og en litt lengre pause. Vi har hver vår knøtt lille lugar. I fritida gjør vi likt og ulikt. Det er film to ganger i uka. På mange båter er det et lite bibliotek. Ofte arrangerer vi selv ulike turneringer, kortturnering, bordtennis, deksgolf, m.m.

SPRITKVOTER

— Ikke noe ens glade dager?

— Nei, det er når vi endelig kommer i land. Det hender vi stiller i stand en fest om lørdagskvelden. Og er det piker om bord, får de det slitsomt på dansegulvet.

Men noen store utskielser er det få av. På de fleste båter er øl og brennevin kvoteregulert. Siste båten jeg var på kunne vi kjøpe 12 øl i uka og 1 flaske sprit i måneden. Barnehage!

LANG VENTETID

— Er det lett å få hyre hvis du ønsker å dra ut?

— Nei, det er vanskelig. Det går nå 3000 og venter på hyre. Det er på grunn av det som så fagert heter krisa i norsk skipsfart. Norske redere har solgt unna en tonnasje som tilsvarer halve svenske handelsflåten.

— Hvorfor det?

— Da det var oppgangstider overvurderte de markedet og bygde mange båter det ikke var frakt til. Ett eksempel er rederiet Fearnley & Eger. De hadde en godt opparbeida linjefart sammen med Wilhelmsen og Klaveness. Men da oljeeventyret kom solgte de mange av stykk-godsbåtene. I stedet bestilte de gasstankere fra Finland. Men de har ikke fått oppdrag til disse tankerne, klarer ikke å betale dem og holder på å gå på ræva. Gassprodusentene holder båter sjøl.

— Har du noe råd å gi ungdom som kunne tenke seg å ta hyre?

— Prøv å få en båt under 45 000 tonn, da får du sett mest. Den går til flere havner.

Fikk plastikktann og vid horisont

Personene på bildet har ingenting med innholdet i artikkelen å gjøre

Reiser du til sjøs kan du risikere å bli tillitsmann! Om bord i de fleste norske skip er det ei skipsgruppe av Norsk Sjømannsforbund. Er det ingen organisering og skipsgruppe, så går det an å drive i gang slikt arbeid. Behovet for folk som er villige til å ta verv er alltid stort. Skipsgruppene er underlagt Sjømannsforbundets avdelinger rundt om i verden, i Rotterdam, New York, San Francisco eller andre byer.

Sjøl var jeg lettmatros og sekretær i skipsgruppa om bord i en tanker som gikk i fart mellom Venezuela/Curacao og Statene. Mye er forandra siden den gangen i 1963-64. Men jeg har gode kamerater som er tillitsmenn ute i dag. Derfor veit jeg litt om «union»-arbeidet og motsigelsene du kan rykke oppi.

Som tillitsmann ute er den viktigste oppgaven din å ta vare på skipskameratenes interesser. Det er ingen andre som gjør det. Mot deg har du rederi, skipper — og ofte pampene i forbundet.

Det vi sleit mye med var logginga. Et råttent system hvor en tremannsjunta bestående av skipper, chief og tillitsmannen som gissel kunne dømme folk til bøter hvis de hadde skofta eller tatt seg en tår over tørsten. Systemet blei kuttet ut da Sjømannsloven var til revisjon i 1975. Men ennå henger mye av praksisen med logging igjen. Får du en ordentlig bøffel av en skipper eller styrmann, så veit han åssen han skal gjøre livet surt for matrosene & co! Da gjelder det å stå imot.

Om bord i «Vibit», asfalt-tankeren, var det en nokså hardbarka gjeng. På Curacao fantes den gangen verdens største bordell, kalt Campo Allegro — «Gledens leir». Et rått og fælt sted. Men alle sjøfolka som seilte ned til denne øya i Vest-India med de svære Shell-raffineriene gikk nå dit, det var liksom det eneste stedet å gå. Sjøl kom jeg opp i et voldsomt slagsmål der. En smører nokka ut den ene tanna mi. Og jeg tredde

et glassbord over hue hans.

Det er sånt du kan komme opp i. Da gjelder det å ikke fly til skipperen og kreve erstatning for tanna, men ordne sånt på lugaren. Smører'n og jeg spleisa på plastikkinnmat til laustanna. Den satte en tannlege i New York inn, og plattanna holdt i et par år, den.

Vi hadde en motormann som skulle tvangsavmonstres på grunn av kjønnsjukdom. Det fikk vi satt en stopper for.

En kamerat av meg kom om bord i en tanker der de slapp opp for drikkevann og måtte pusse tenna i Coca. Som tillitsmann tvang han skipper'n til å ta skuta inn til havn i Sør-Afrika for å fylle vann.

Små og store saker: Og så til sjøs er det steinhard klassekamp.

Så sier noen at alle sjøfolk er stakk reaksjonære. Etter mi mening er det en borgerlig fordom å hevde noe slikt. Mange sjøfolk er påvirket av den ensidige informasjonen de får. Men når det gjelder å aksjonere mot ting de mener er urettferdige, da kan de ofte være snarere i vendinga og mer dristige enn landkrabber.

Er du kommunist eller progressiv så skal du ikke stikke meninga di under stolen i messa. Du blir respektert for den du er hvis du tør stå fram som den du er. Ofte kan du blåse nytt liv i diskusjoner som går på tomgang. Alltid kan du lære mye av å lytte, sjøfolk har verdenserfaring.

På en båt jeg var hadde vi en fraksjon (som jeg var med i) som hadde Nikita Krustsjov som sitt store ideal. Gjett om det var krangel!

Det verste du kan gjøre enten du er tillitsmann eller ei, er å bløffe eller svikeye en kamerat. Sjøl gjorde jeg det noen ganger. Fikk alltid svi. Opptrer du vettig vil du få kamerater for livet. Du vil komme hjem igjen med et par flotte tatoeringer, kanskje, men også med plenty ballast av sjølstendighet og en vid horisont.

Jon M.

Personen på bildet har ingenting med innholdet i artikkelen å gjøre

Supermanns «american way of life»

«Jeg drikker ikke når jeg flyr»

«Jeg er kommet til jorden for å beskytte sannheten, rettferdigheten og den amerikanske livsstil». Denne intelligente replikken var ett av høydepunktene i den ca. 75 min. lange tidrøyta som er lansert som en sensasjon av en film. Hva fikk vi se? Filmen holdt ikke mål teknisk. Innholdet er en dårlig kopiering av gamle seriehefter og spenningsfilmer som StarWars og Jordskjelvet. Den syltynne «intrigen» i filmen er tatt rett ut av ei MacLean bok. Trur du på julenissen?, eller hvis du har andre problemer med å stå med begge beina på jorda, tar du kanskje filmen på ordet og trur en mann kan fly.

Innholdet var så latterlig overnaturlig at publikum lo og klappa ironisk når helten lyktes i sine bragder. Ingen tok filmen alvorlig, noe den heller ikke gjorde krav på. Den første delen av filmen forklarte supermanns bakgrunn for alle uinnvidde. Her var bare hovedtrekkene igjen av helten vi vokste opp med. Marlon «Jor-El» Brando, klarte ikke en gang å være naturlig sentimental da han sendte sin sønn vekk fra den dødsdømte planeten Krypton. Han sendte sin eneste sønn til jorda for at han i sitt 33. år skulle forkynde for allverden sitt

budskap om sannheten, rettferdigheten og den amerikanske levemåten. Etter en alt for lang time begynte sjøve handlingen i filmen, hvor supermann varta opp med den ene superbragden etter den andre. Han begynner med å redde Miss Lane, og et helikopter, da helikopteret hun befinner seg i styrter. Siden tar han en «sightseeing» rundt i Amerika med Miss Lane på skulderen. Han redder kattunger og gjør en del andre småbragder før virkelig noe begynner å skje. Lex Luthor (Gene Hackman) legger opp til århundrets kupp i beste

overspilte Olsen-banden stil, og gjett hvem som vinner til slutt? Det ble jordskjelv og eksplosjoner, og Miss Lane døde. Dette ordnet Supermann ganske enkelt ved å skru tida tilbake så hans elskede ble vekket opp igjen. Det er jo en grei måte å gjøre det på, ikke sant?

Til tross for store pengesummer blei dette en dårlig film, også teknisk sett. Det hele var miksa så elendig at når han «flyr» kunne enhver se at han sto stille i studio og bevegde seg mens bildet bak sirkla. En haug av effekter som var kopier av tidligere filmer, var

gjort langt bedre før. På toppen av det hele veksla fargen på drakta hans mellom blå og grønn.

Hva får et filmselskap til å koke sammen en slik suppe av dårlige kopier? Hvorfor investere en kvart milliard, hvorfor betale Marlon Brando 20 mill. for 15 minutters slett spill? Forklaringa ligger i det enorme reklameprosjektet rundt

filmen. Med det tatt i betraktning og med Marlon Brando på rollelista ville de være sikra penga tilbake. Filmen tar dessuten sikte på ungdommens kjøpekraft, supermannplakater, merker, drakter, alt kommer de til å satse på i industrien for å tjene seg rike på denne filmen. Filmen er så fullstendig dum at den er harmløs.

På tross av mange døpunkter var ikke filmen kjedelig. Men vi kommer nok ikke til å fly beina av oss for å se del 2 som alt er ferdig. Den venter bare på at suksessen fra del en skal roe seg ned.

J/T

PÅ RØD UNGDOM-FEST I HARSTAD

Lørdag 16/12-78 arrangerte Rød Ungdom i Harstad vanlig lørdagskveldsfest for ungdom i Harstad. Et populært lokalt popband, «Solaris II» spilte. Bandet kom seint på grunn av transportvansker, men da de først kom i gang spilte de utmerket og fikk opp stemninga. Det var noen nervøse arrangører som forberedte diskotek da bandet ikke var kommet til det tidspunkt da festen skulle starte. Men alt gikk utmerket, og utenom ei knust «brus»-flaske var arrangementet prikkfritt. Rapport fra kjøkkenet tyder på et tørst og sultent publikum. Det var fritt for pølsebrød og ca. 10 pølser igjen. To kasser av ialt åtte brus-kasser var tomme. Vi snakka med noen av de som var på festen og stilte de følgende spørsmål:

1. Hva synes du om festen?
2. Går du ofte på slike fester?
3. Hva synes du om at en politisk ungdomsorganisasjon som Rød Ungdom arrangerer en slik fest?
4. Har du hørt om Rød Ungdom før?

SIV HEIDI OG ANONYM JENTE (bestem alderen sjøl, vel!)

1. Det går nu ant.
2. Ja, når det e fæst og æ ikkje har anna å gjøre.
3. Det mein vi ikkje har nåkka med saken å gjøre, bare det blir fæst ut av det.

4. Ja, vi har hørt at de er «teite». Og at de har nån syke innstillinge og bør bli putta inn på asyl aille sammen. De jobba flittig politisk og så har de rødfarga. Vi likte det som Klassekampen skreiv om Fossmosaka, han hushaien du veit.

BENGT

1. Stille og rolig. Det e få som e full. De fleste oppfører seg orntlig.
2. Som regel når det e, ja bestandig.
3. Er ikkje med, men syns det er ganske bra. Har

- ikkje nåkka i mot det.
4. Ja, vet ikkje kan æ ska si, nøytral.

Festen gikk med godt overskudd og retta opp økonomien vår litt, dessuten var det ei ny erfaring. Vi oppfordrer andre RU-lag til å gjøre det samme, særlig de her nord. Ei spesiell utfordring til byen lengre nord i fylket!

På festen fikk vi også hanka tak i en av arrangøren. Vi spurte om hvorfor Rød Ungdom arrangerte festen.

— For det første er det

svært få tilbud for ungdom i Harstad, særlig de under atten år. Ungdom lika såne festa og vi syns vi må være med på å lage nåkka sånt. For det andre treng en politisk ungdomsorganisasjon også penger for å kunne gjøre nåkka, for eksempel til å trykke egne løpesedler for, det merka vi sterkt rundt husokkupasjonene i fjorvinter. For det tredje får jo fleire vite at det fins Rød Ungdom i Harstad og folk kan spørre oss om hva vi står for og hva vi driver med.

Korrespondent

Rottene på Bolærne fort

rode garde korrespondent

Klasser og klasseskiller fins både i det sivile samfunnet og i det militære. I dag er disse skillene svært tydelige på Bolærne. Vi menige soldater sover og spiser i elendige og gamle forlegninger. Befalet bor i nye flotte forlegninger og har ny befalsmesse.

SALONG TIL 15 000

Befalsmessa blei bygd og innreda høsten-78. Den er rett og slett råflott. For eksempel er salongen av velour og koster ca. 15 000 kroner. Lampene i taket er også ganske flotte med trinnløs justering og veggene er kledd med panel av fineste kvalitet. Her bolttrer borgerskapets sønner seg om kveldene når de ikke er ute og farter på by'n. Jyplinger (befal) på under 20 år får servert drinker under statens og forsvarrets beskyttende vinger.

Vi menige soldater — de fleste vanlige folk og sønner av arbeidsfolk — er henvist til gamle, elendige forlegninger. De er spesielt ille om vinteren — er det 10 kuldegrader fryser vi beina av oss, er det 0 grader renner svetten når du ligger under dyna, og da får du hvertfall ikke sove. For varmen lar seg omtrent ikke regulere, og vær og temperatur er svært skiftende på Bolærne.

9 MÅNEDER I HULER

Vinden uler godt i dører, vinduer og sprekker i veggene. Vaskerom og toaletter er kalde og trekkfulle. Tørkerom fins ikke.

Kanonmannskapene bor under hele opplæringa (9 måneder) i huler inne i fjellet. Det får så være at dagslyset ikke slipper inn, når romma er skutt ut i fjell men frisk luft og varme burde det være orden på når det skal bo folk der nede.

ROTTEPLAGE

Dessuten er Bolærne Fort plaga av rotter. I desember en gang var det et par feite svære udyr som vima rundt inne i spiskammeret og åt Corn Flakes og andre delikatesser som vi helst skulle hatt til frokost. Stadig vekk piler det rotter inne i hula. De har finni og laga seg sine egne huler og tunneller i sprekker i fjellet, langs ledninger og kabler. Så stikker de hue fram i nærheten av spiskammeret eller inngangen til kjøkkenet. Vi er ikke noe særlig fornøyd med at rotter skal trække i salaten vår så vi stadig vekk må kaste mat.

I det hele tatt vil vi ikke finne oss i såne dårlige forhold. Vi krever at myndighetene snarest bevilger penger til bygging av nye forlegninger, kjøkken, spisesal, idrettssal og sanitet!

Intervjuet med sprøytenarkoman:

REINE VG-OPPSLAGET!

Jeg må si at jeg sperra opp øya da jeg tok Røde Garde ut av postkassa denna gangen. Digert bilde av en som er i ferd med å sette ei sprøyte. Sânt gjør meg skikkelig kvalm, og jeg hadde håpet at Røde Garde holdt seg for god til sånne VG-oppslag.

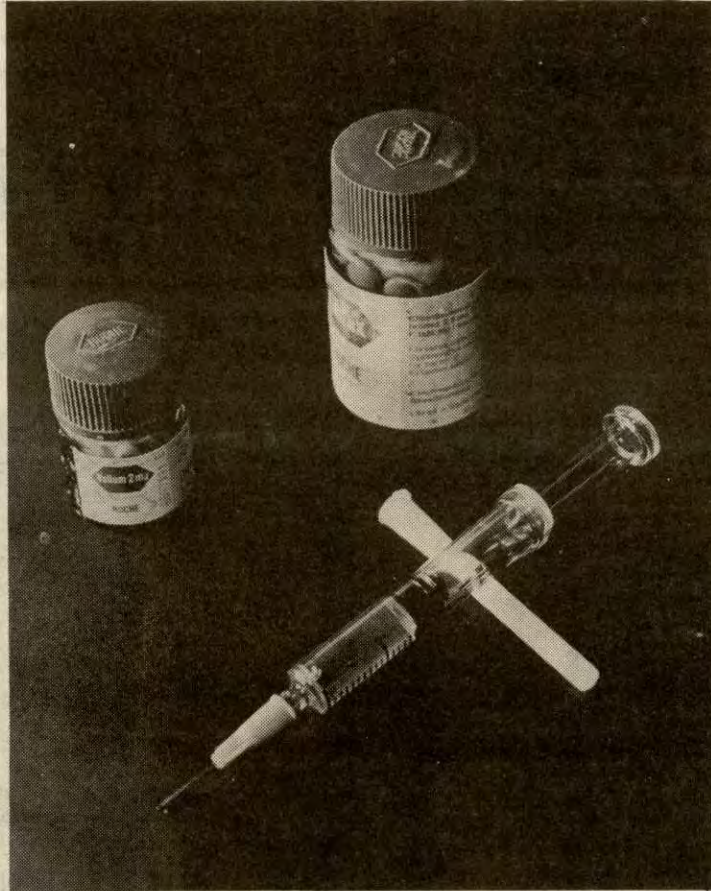
Det er selvsagt bra at avisa tar opp de tinga, men jeg er bare ikke enig i måten det blir gjort på. Jeg syns det var altfor sensasjonsprega, og belyser ikke de viktige tinga i noen særlig grad.

Hvem er intervjuet retta til? Ingen narkomane har noe igjen for å lese detta. Potensielle stoffmisbrukere skremmer det sannsynligvis heller ikke. Opplyse folk om hvordan det egentlig er å være stoffmisbruker i Oslo? Vel, det gjør det til en viss grad, men det kunne vært korta veldig inn. Jeg mener at det i langt større grad skulle vært lagt vekt på samfunnets ansvar. Både når det gjelder utbygging på behandlingssektoren, og de allerede eksisterende «tilbud». Jeg ville spørt Frank

om hva som skjer med folk når dem blir satt inn, hvordan man læres opp i det gærne man ikke kan fra før og hvordan motivasjonen er når man kommer ut.

Nå har ikke jeg sitti noe særlig lenge inne sjøl, men jeg har vært innlagt i psykiatrisk sjukehus til avvenning en fem-seks ganger. Og det er heller ingen spøk. Det er ingen vesentlig forskjell på det å sitte inne eller det å være innlagt. Og det er ingen vesentlig forskjell å komme ut igjen. Man slepper ut til nøyaktig det man kom fra. Ettervernsmulighetene er minimale, personalet er underbemanna, og mange ganger slepper dem folk avgårde uten jobb eller plass å bo. DERFOR er det også så mange som faller tilbake igjen. Det fins ikke alternativer til det gamle miljøet.

Sollia kan vise til en lav tilbakefallsprosent. Jeg veit hvorfor! De folka som kommer dit får være med på å skape noe, holde ting sammen, kort sagt gjøre meningsfylt arbeid. I fengslet eller på sjukehuset må du enten gjøre dustarbeide for ei luselønn, eller drive meningsløs «arbeidsterapi» uten lønn. Dette

gjør folk umotiverte, og mange gir opp før de har begynt. Såne ting syns jeg det er viktig å sette fingern på, og jeg håper at Røde Garde vil følge opp.

Legg ansvaret på de ansvarlige, og gjør det skarpt.

Hilsen tidligere sprøytenarkoman

Kryssord

1. Må du for å få frisk luft
2. Vil seire i Kampuchea
3. Ordne
4. Skjer oftest i senga
5. Drikk
7. Stasjon på Bergensbanen
8. Reise
11. Må bikkja av og til
12. Pers pron. (nynorsk)
13. Veien
18. Røys
20. Mas
21. Område (bakvent)
24. Navne
2. Gift kvinne
6. Religøs
9. Idrettsmesterskap
10. Narve Ryen
11. Undervises det i på konditorlinjen
14. Elektrisk firma
15. På bordet
16. Fiskerredskap
17. Kornslag
19. Er det høysesong for nå.
22. Levere (bakvendt)
23. Stryk
24. Stilig/kjekk
27. Står for kraftutbyggingen

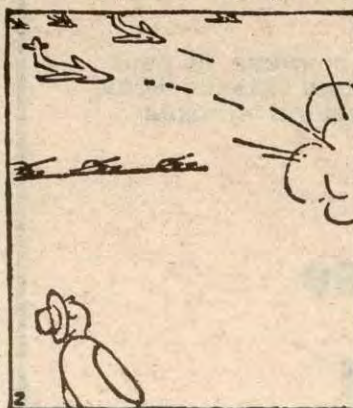
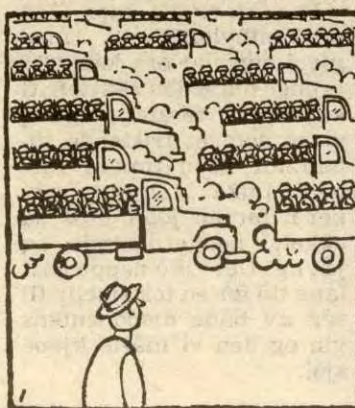
VANNRETT

25. Pers. pron. (bakvendt)
26. Ubrukt

Løsning annet sted på siden.

1	2	3	4	5
6	7			8
9	10			11
12	13			14
15	16			17
18	19			20
21	22			23
24	25			26
27				

HVA KORRESPONDENTEN SÅ I PHNOM PENH

rode garde

Stjernedryss

FLYKTNING MED BOLIGPROBLEM

Sjåhen er blitt usikker. Opptøyene rundt palasset i Teheran har gjort sjåhen nervøs. Han klarer ikke finne ut hvor han skal bo. Hittil har han kjøpt 3 leiligheter i Paris, en ranch i Texas, en skyskraper i Colorado, to villaer på Long Island, et hus i New Jersey, et palass i Beverly Hills, en villa og to leiligheter i Los Angeles, en skyskraper på 5. avenue i New York,

en 20 værelses leilighet i Geneve, en villa i St. Moritz, en 15 værelses villa i Paul en Chablis, ett slott og en villa på stranden i Marabella (Spania), hus på Costa del Sol, en etasje i superhotellet Las Brisas i Acapulco, en stor villa i Roma og et ukjent antall luksurvillaer langs den franske riviera. Det er ikke greit å finne et nytt hjem.

FRA MÅNEDENS ANMELDELSER

Dagbladet 1/2 kan fortelle oss om at det amerikansk-sovjetiske avspenningsarbeidet har nådd nye høyder:

«En nyre som ble operert ut av en amerikansk giver er flytte til Sovjetunionen, der den er vellykket inntransplantert i en 24 år

gammel kvinnelig t-banearbeider. Det er sovjetiske aviser som melder dette i en artikkel som hyllet den felles amerikansk-sovjetiske anstrengelsen for å redde menneskeliv.»

Når skal AKP slutte å valse om verdenskrig?

SVERRE ASMERVIK

Slagbjørnen

Roman om Oslo-ungdom og politivold
Pris kr. 44,-

En sjokkerende realistisk bok om politiets metoder

BOKHANDELEN HAR BOKA!
SIVLE FORLAG

Skal du lese Jon Michelets kort-roman 'Angrepet på Longyearbyen'? Les også 'Russerne på Svalbard' for å få best mulig utbytte. Brennaktuell, spennende og lettlest. 400 gjennomillustrerte sider. Kun 39,-

SAMPRESS

RUSSENE PÅ SVALBARD
Otto Risanger
HVEM er de?
HVA gjør de?

av Fang Cheng

Vi er en gjeng som abonnerer og selger Røde Garde. Og vi har diskutert åssen vi syns den kommunistiske ungdomsavisa skulle være.

Vi syns at formatet bør bli A4, sånn som det var før. Noen vanlig avis er det ikke, snarere et månedssblad. Ungdom kjøper heller hefter og blader enn aviser. Ser bedre ut med A4, og blir ikke så fort lefsete. Aller best hadde det vært om permen var stiv.

Hvis det virkelig skal være ei interessant og nødvendig ungdomsavis, må stoffet være det ungdom brenner for. Altså: vi må bli mye flinkere til å sende inn stoff fra de stedene vi bor. Da kan vi også mye lettere selge avisa, og reklamere med lokalt stoff. Dessuten må avisa ta opp ting som skjer i nærmeste framtid.

P.S.: Vi savner f.eks. stoff om arbeidsløshet, om lover for stønad og åssen få penger når en faller utafor lovene for stønad.

Vi syns at navnet bør forandres til noe friskere og mere kjent. Har diskutert en masse, og finni noe brukbart. Aller helst ville vi at navnet på avisa skulle gå både på avsløring og kamp, men fant ingen gode kombinasjoner. Foreløpige forslag: «UNGDOMSOPPRØR»-79 (og følge årstalla), «LUNTA BRENNER» (med ei lunte rundt hele forsida som minsker 1 mm hver gang), «KNYTTNEVEN». Noen bedre? ... Vi oppfordrer andre til å si hva de mener.

Håper at diskusjonene på avisa vil blomstre, og at vi får ei avis som klarer oppgava si!!!

Hilsen
«På sine kyllinger»

10 000 TIPSET!

Skriv eller ring Røde Garde, Boks 702 Sofienberg, Oslo 5. Tlf (02) 35 32 62 og du har muligheten til å få spredd ditt tips til 10 000 le-

sere. Helt gratis. (P.S.: Husk at posten blir åpnet og telefonen avlyttet. — Unngå å oppgi navn o.l. unødvendig.)

**Røde Garde,
Boks 4702,
Sofienberg, Oslo 5**

Røde Garde svarer på annonse «100% diskresjon»

Dagbladet

Godt situert forr.mann i Oslo søker kontakt for treff av og til for hyggelig samvær med slank og pen venninne. Har ny Mercedes og eget hus. Kontakt meg snarest og du skal ikke angre på det, hvis sympati. 100 % disk. Bill. mrk. «6994».

Røde Gardes medarbeider svarte på denne annonsen. Vi ønska å undersøke om det var hold i påstandene om at Dagbladets spalter fungerte som koblingssentral. Vi ville finne ut hvordan denne formen for finere prostitusjon fungerte. Hva slags folk det var som med penger og Mercedes skulle kjøpe seg «selskap». Og våre bange anelser slo til for fullt ...

å treffe den velsituerte fordi vi var enslig forsørger med vanskelig økonomi.

UTE TIL MIDDAG

Ikke mange dagene etterpå ble vi oppringt på jobben. Vi hadde falt i smak. «Når slutter du på jobben i dag? Vil du komme hjem til meg på en kombinert reke- og pølseaften?» Vi forklarte at vi i første omgang ønsket å treffe annonsøren på mere nøytral grunn, f.eks. på en restaurant.

Som sagt, så gjort. Neste ettermiddag stilte vi opp til middagsavtale på en av Oslos restauranter. Kjen-

Jenta på bildet trekker på gata i Oslo. Dette er den mest vanlige typen prostitusjon. For noen har kanskje Dagbladets kontaktannonse vært første steget.

netegn: Dagbladet på bordet i et av avlukenne til venstre for inngangen. Vi var ikke lite nervøse.

«God dag, og takk for sist»(!) sa mannen da vi kom. Kelneren skulle ikke lukte lunta.

SVØMMEBASSEN TIL 700 000

Han var eldre enn faren vår, minst passert de femti. «Jeg liker helst unge kvinner». Han eide et firma i bilbransjen med 8–10 ansatte. Hans splitter nye Mercedes 280 til 150 000 sto parkert utafor. Han fortalte ivrig om planene sine for å utvide villaen med et 48 m² innendørs svømmebas-

seng. På taket skulle det være terrasse, og det skulle følge med en hybelleilighet. Den skulle huse en vertinne til å holde svømmebassenget i orden og ta seg av forretningsforbindelser og gjester. Nybygget kom til å koste 700 000 kroner og skulle finansieres bl.a. ved at han skulle selge landstedet sitt ved Tyrifjorden.

500 KRONER GANGEN

Hva slags forretninger ville han så inngå med Røde Gardes medarbeider? Han ønska besøk hjemme to ganger i uka. Vi skulle spise og drikke litt, kanskje se noen filmer og være sammen seksuelt. For dette skulle vi få den nette sum av 500 kroner gangen pluss gratis drosje fram og tilbake.

Profitten i bilbransjen må være ganske høy når han kan bruke 4000 kroner måneden på seksuallivet sitt og bygge svømmebaseng for 700 000.

TOPPEN AV NEDVERDIGELSE

For en enslig mor i en drabantbyleilighet med gjeld oppover øra kan 4000 kroner måneden skattefritt kanskje i første omgang virke som et fristende tilbud for noen timers «arbeid» i uka. Men fy te raker'n for en jobb. Noe så ekkelt, nedverdiggende og jævlig. Det ville neppe gått lang tid før en tok rikelig til seg av både disponertens vin og den vi måtte kjøpe sjøl.

ET GLANSBILDE

Den typen prostitusjon Røde Gardes medarbeider lukta på (vi takket jo høffelig, men bestemt nei til tilbudet) er likevel et glansbilde av hvordan det er å leve som prostituert. Det nærmer seg det som kalles luksusprostitusjon: Ingen tilfeldige kunder, liten fare for kjønnsykdommer, langt fra purkens klør. Mange begynner kanskje på denne måten. Men det store flertallet av prostituerte jenter trekker på gata eller på tilfeldige restauranter. For dem er prostitusjonen oftest knytta til alkohol- og narkotikamisbruk. Stadig nye, tilfeldige mannfolk. Redselen for å treffe på en gærning. Pengene oftest rett i lomma på en hallik.

DAGBLADET – EN KOBLER

Dette er det Dagbladet bidrar til når de stiller sine spalter til disposisjon for slike annonser. Rein koblervirksomhet. Dette er det frustrerte middelaldrene disponenter drar jentene ned i når de skal ha selskap og seksualpartner i villaen sin.

S.

**90%
ville
slutte**

Myten om at en prostituert er dømt for livet, er en falsk myte. Vel og merke om hun får hjelp til å slutte. I Malmö i Sverige har et enestående prosjekt blitt en stor suksess.

I oktober-77 ble en spesiell motakerstasjon for prostituerte åpnet midt i sentrum. Spesielle sosialarbeidere begynte oppsøkende arbeid på gata. Alle henvendelser til motakerstasjonen fikk være anonyme, og sosialarbeiderne hadde ingen kontakt med politiet.

Stikk i strid med alle fordommer ville 90 prosent av de prostituerte slutte. Men de orket ikke uten støtte utenfra. Og det var den hjelpa de trengte de fikk gjennom dette svenske forsøksprosjektet.

Det viste seg at mange hadde store økonomiske problemer. Pengene gikk direkte til en hallik. Kvinnene eide ingen ting, men ble hensynsløst utnyttet. Mange trengte juridisk hjelp for å få skikk på sine forhold. Andre hadde psykiske problemer og mange misbrukte alkohol eller narkotiske stoffer og trengte medisinsk og psykologisk hjelp.

Men ved siden av slik støtte, var det først og fremst tre ting som var avgjørende for at omlag halvparten av jentene som trakk fast på Kungsgaten i Malmö og mange av dem som trakk sporadisk i dag difinitivt har sluttet:

– De ble skaffa ny bolig, etter som gamle kunder oppsøker og trakkaserer dem i den gamle.

– De fikk skikkelige jobber slik at de ble økonomisk sjølstendige.

– De fikk noen tusenlapper til å starte et nytt liv før den første lønninga kom.

Disse tre grunnleggende materielle forhold var det i første rekke som skulle til for at så mange prostituerte kom seg ut av det helvete de i opptil mange år hadde levd i. Når skal norske myndigheter sette i verk et liknende prosjekt?

ABONNER PÅ RØDE GARDE

avisa til rød ungdom

Kr.30 pr. år

JEG ØNSKER Å ABONNERE PÅ RØDE GARDE I ETT ÅR OG BETALER 30 KR. NÅR JEG FÅR FØRSTE NUMMER I POSTEN:

navn

adresse

bosted

send kupongen til:

RØDE GARDE BOKS 2046 GRØNERLØKKA 0-5